

EP 1

ถึงคราวยาตรา

หากจะกล่าวถึงผืนพนากว้างใหญ่ไพศาลที่เต็มไปด้วยเรื่อง
อัศจรรย์สุดประมาณ เห็นจะมีเพียงพินีสหิมพานต์แห่งนี้ สถานที่ซึ่ง
เต็มไปด้วยความงดงามเกินขอบเขตจินตนาการของชนใด ไม่ว่าจะเป็
นหมู่มวลพรรณไม้ สิ่งสารสัตว์ทั้งหลาย ล้วนแต่มีมนตราหรือคุณสมบัติ
พิเศษอยู่ในตัวไม่มากนักน้อย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงสิ่งมีชีวิตซึ่งเจริญด้วย
อารยธรรมและสติปัญญาที่มีอยู่มากมายหลายเผ่าพันธุ์ทั่วท้องพนา
พวกเขาเหล่านั้นล้วนแต่งดงาม เรื่องฤทธา และใช้ชีวิตยืนยาวตั้งเป็
นนิรันดรอยู่ในหิมพานต์อย่างเกษมสำราญยิ่ง

ทว่าธรรมชาติของโลกไม่เคยประกอบด้วยความเปรมปรีดีเพียง
สิ่งเดียว ความงามเลิศล้ำของป่าหิมพานต์เปรียบเสมือนฉากหน้า
ต้อนรับผู้มาเยือนเท่านั้น แท้จริงแล้วพงพนาแห่งนี้ซุกซ่อนพยับหมอก
ที่เรียกว่าความขัดแย้งระหว่างเผ่าพันธุ์ไว้ซุกกับซั้วกัลป์ บางคราดำเนิน
ไปอย่างคลุมเครืออนานนับร้อยนับพันปี บางคราเกิดปะทุกลายเป็น
สงครามใหญ่ สูญเสียไพร่พลเกินจะนับไหว และเมื่อสงครามสิ้นสุด
อำนาจก็จะตกอยู่ในมือผู้กำชัยแห่งสงคราม ฝ่ายปราชัยจำต้องก้มหน้า

รับชะตากรรม ต่างฝ่ายต่างใช้เวลาสั่งสมพินฟูสรรพกำลัง เตรียมตัวไว้ สำหรับวันที่สงครามจะบังเกิดขึ้นอีกครั้ง วนเวียนไปเช่นนี้ เป็นธรรมดาของโลก

มหาสงครามครั้งล่าสุดของฟินพนาแห่งนี้เกิดขึ้นเมื่อสามปีก่อน โดยเผ่าพันธุ์ที่ทรงฤทธาสองเผ่าพันธุ์และล้างผลาญกันมาแต่ครั้งโบราณกาลอย่างครุฑกับนาค ครั้นนี้เหล่านาคผู้ทะเยอทะยานหมายจะตั้งตนเป็นใหญ่ ครอบครองอำนาจเหนือทุกเผ่าพันธุ์ จึงร่วมมือกับเหล่ากบฏในเผ่าครุฑจับภรรยาของท้าวครุฑาเป็นตัวประกันและก่อสงคราม ทำการประหารประหาร ณ สมรภูมิมังคคามหานที

ท้ายที่สุด เผ่าครุฑซึ่งนำโดยท้าวศิมันตร์ก็นำพาพันธมิตรหลายเผ่าพันธุ์ร่วมกำจัดเหล่านาคจนสิ้นฤทธิ์ แม้ภรรยาที่ท้าวนาาคจะหนีรอดไปได้ แต่ผู้ตั้งตนเป็นกบฏทั้งหลายต่างถูกประหาร พันธมิตรของเผ่านาคล้วนถูกกำราบ ตกอยู่ในสถานะชะลย เผ่าครุฑจึงเป็นใหญ่ในฟินพนาหิมพานต์อย่างแท้จริง และบัดนี้ยังคงถือเป็นช่วงของการพินฟูหลังสงคราม

และช่วงเวลาเช่นนี้เองที่ท้าวรากษส¹ วรรต เลือกที่จะเรียกมันว่าช่วงเวลาแห่งความสำราญ

เสียงอึงมี่ของการจ่านรจาทากำลังดำเนินไปอย่างรื่นริงพลันเลือนหาย เมื่อประตูของโถงจัดงานเลี้ยงถูกเปิดออกด้วยฝีมือนายทวาร เหล่ารากษสระดับอำมาตย์และทหารยศสูงซึ่งกำลังดื่มด่ำกับเมรัยต่างหยุดชะงักเมื่อเห็นร่างสูงใหญ่ของบุรุษผู้หนึ่งเดินนำเข้ามาในห้อง พร้อมด้วยบริวารรากษสร่างกำยำและเหล่านางคราญซึ่งเดินติดตามอยู่ด้านหลังจำนวนนับสิบ

¹ อ่านว่า ราก-สด เป็นอสูรชนิดหนึ่งที่ปรากฏในปกรณัมอินเดีย มีตำนานอธิบายลักษณะของรากษสหลายแบบ แต่กล่าวโดยรวมเป็นยักษ์นั่น มีหน้าที่ปกป้องรักษาแม่น้ำ นิสัยดุร้าย

บุรุษผู้นั้นมีผิวกายคล้ำเรียบเนียน ท่อนล่างสวมผ้าถุงจีบใจงสี โกงเมนปักดินทองคำ เรือนร่างท่อนบนสวมเพียงสังวาลทองฝังเพชร เปิดเปลือยให้เห็นมัดกล้ามเนื้อแน่นแข็งแกร่งสมชายฉกรรจ์ เส้นผมยาวสีดำสนิทมัดหลวม ๆ เป็นหางม้าสูง ไบหน้าคมคายอย่างร้ายกาจ เพียงพินิจแวบเดียวก็ตัดสินใจได้ว่าเป็นเอกอุในบรรดาบุรุษทุกเผ่าพันธุ์ แม้จะมีเขี้ยวยาวงอกผ่านฟันริมฝีปากออกมาอย่างเด่นชัด แต่ก็หาได้ลดทอนความน่ามองของไบหน้านั้นไม่

ท่ามกลางความคมคายที่ธรรมชาติบรรจงสร้าง ก็ยังมีสิ่งที่ไม่โดดเด่นที่สุดระดับอยู่ นั่นคือดวงตาสีเขียวมรกตเป็นประกายคมกล้าคู่หนึ่ง ยิ่งในยามที่เขาใช้มันกวาดมองไปทั่วโถงจัดงานเลี้ยง ผู้ร่วมงานทุกคนต่างก็รู้สึกได้ถึงความน่าเกรงขามและเสน่ห์อันมหาศาลไปพร้อม ๆ กัน

บุรุษผู้นี้คือท้าวธรรต เจ้าแห่งรากลษสตนปัจจุบัน

“คารวะท่านท้าว!” เสียงกึกก้องของการแซ่ซ้องสรรเสริญดังขึ้นอย่างพร้อมเพรียง รากลษสผู้แข็งแกร่งทุกคนต่างพร้อมใจกันโค้งมกายคำนับนายเหนือหัว รวมถึงแขกผู้มีเกียรติหลากหลายเผ่าพันธุ์ซึ่งได้รับเชิญมาร่วมงานเลี้ยง ต่างก็โค้งมหัวน้อย ๆ ทำความเคารพเจ้าภาพ ทุกสายตajibจ้องไปยังผู้ครองอำนาจสูงสุดของเผ่ารากลษส

เผ่ารากลษสถือได้ว่าเป็นญาติสนิทชิดเชื้อกับเหล่ากุ่มภันท์ ต่างกันตรงที่พวกกุ่มภันท์อาศัยอยู่บนบก และรักสันโดษจนไม่คิดเป็นมิตรกับเผ่าพันธุ์อื่น แต่รากลษสนั้นอาศัยอยู่ในนครบาดาล ถิ่นฐานอยู่กลางคองคามหานที ส่วนถิ่นฐานบนบกนั้นอยู่ ณ ริมฝั่งแม่น้ำไม่ไกลจากสระอโนดาตมากนัก อีกทั้งรากลษสไม่ใช่พวกเก็บตัวเช่กเช่นญาติสนิท พวกเขาตระหง่านอยู่ท่ามกลางคลื่นลมของสงคราม เป็นหนึ่งในเผ่าพันธุ์ที่แข็งแกร่งเป็นลำดับต้น ๆ ของหิมพานต์ ทั้งยังเป็นพันธมิตรกับเผ่าพันธุ์ที่เรืองอำนาจที่สุดในเวลานี้อย่างเผ่าครุฑมายาวนาน

แม้รากลษสส่วนใหญ่จะมีนิสัยดุร้าย กระจายความรุนแรง และต้องการเป็นใหญ่เหนือผู้อื่นตามสัญชาตญาณของชาติพันธุ์ แต่ก็เชื่อว่า

จะไว้มันสมอง จนไม่อาจตรองดูว่าสิ่งใดจะเป็นประโยชน์ต่อพวกพ้อง ได้มากที่สุด ตีกระหว่างเผ่าพันธุ์นั้นมีมากมาย เฉพาะแค่ตำแหน่งเจ้าแห่งผืนน้ำ รากษสก็ต้องแย่งชิงอำนาจกับเหล่านาคา ซึ่งมีพันธมิตรเป็นพวกเหรา² เพียงเท่านั้นก็หนักหนาพอตัวอยู่แล้ว อีกทั้งหากวัดกันเรื่องพลังกำลัง แม้รากษสจะแข็งแกร่งปานใด ก็ยังไม่อาจเสมอกับครุฑ ผู้ทรงฤทธาจนเทียบเทียมเหล่าเทวดาได้อยู่ดี

การจะเปิดศึกสองฟากนั้นหนักหนาเกินไป ดังนั้นเมื่อหลายสหัสวรรษก่อน ผู้นำแห่งเผ่ารากษสจึงได้เจรจากับผู้นำเผ่าครุฑ ทำการผูกสัมพันธ์เป็นพันธมิตรกันมาอย่างยาวนาน รากษสยินดียิ่งข้างเหล่าครุฑในสมรภูมิตั้งครั้งไม่ถ้วน ทำวครุฑาทุกรุ่นให้การสนับสนุน รากษสในการทำสงครามกับพวกนาคและเหรา และหลังจบสิ้นศึกครั้งล่าสุดเมื่อสามปีก่อนที่นาคาแพ้พ่าย พนาหิมพานต์ก็ตกอยู่ภายใต้ อำนาจของครุฑโดยไร้ซึ่งการคานอำนาจ และรากษสซึ่งแย่งชิงตำแหน่งเจ้าแห่งผืนน้ำกับพวกงูน้ำรังเกียจนั้นมาหลายพันหลายหมื่นปีก็ได้ครองความเป็นใหญ่เสมอใจอยาก

จะมีเรื่องใดสร้างความสำราญใจได้มากไปกว่าสมปรารถนาในสิ่งที่บรรพบุรุษทุกรุ่นต้องการ ประชากรนาคและเหราบัดนี้ตกเป็นเชลยของรากษส ไม่อาจมีปากเสียงหรือแสดงท่าทีหึงผยองได้เช่นกาลก่อนอีก ยิ่งความยินดีให้แก่บรรดา ทำวรากษสตนปัจจุบันเป็นล้นพ้น และนั่นเป็นสาเหตุ...ไม่สิ ข้ออ้างให้มีการจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ขึ้นเป็นประจำตลอดระยะเวลาสามปีที่ผ่านมา

“ขอบคุณที่ตอบรับคำเชิญมาร่วมงาน เชิญทุกท่านสำราญกันตามสบาย หวังว่าจักชมชอบงานเลี้ยงเล็ก ๆ ของข้า!” รณรตกล่าวด้วย

² อ่านว่า เห-รา หรืออีกชื่อหนึ่งคืออมกร เป็นสัตว์หิมพานต์ประเภทหนึ่ง มีลักษณะผสมผสานกันระหว่างจะเข้กับนาค ลำตัวและส่วนหัวเหมือนนาค มีขายื่นออกมาจากลำตัวสี่ขา และมีปากเป็นจระเข้

เสียงกึกก้อง แม้ว่าอาจจะดูอ้อมตบ แต่สำเนียงผู้พูดเปี่ยมไปด้วยความ
ลำพองอวดอ้าง

กระนั้นต่อให้ไม่สนใจน้ำเสียงของตัววราภษส ในความคิดของ
ผู้มาร่วมงาน งานเลี้ยงซึ่งจัดในห้องโถงใหญ่ของปราสาทหินอ่อนซึ่งมี
ไว้เพื่อรับรองอาคันตุกะโดยเฉพาะ ทว่าบริเวณประดับตกแต่งด้วยมวล
พฤกษชาตินานาพรรณส่งกลิ่นหอมฟุ้งจูงใจ พริกพร้อมด้วยรักษาหาร
และเมรัย รวมถึงการแสดงและดนตรีเสนาะหูเช่นนี้ ก็ดูห่างไกลจาก
คำว่างงานเลี้ยงเล็ก ๆ หลายร้อยโยชน์อยู่แล้ว

รณรตชื่นชอบงานเลี้ยงสังสรรค์ ยิ่งไปกว่านั้นเขากระสันยิ่งที่จะ
ได้อวดอ้างศักดิ์ตาของเผ่าพันธุ์วราภษสสู่สายตาชาวหิมพานต์ งานศิลปะ
และความหรูหราฟุ้งเฟ้อซึ่งเป็นส่วนผสมของงานเลี้ยงคือการดีที่สุดใน
สำหรับกรไอ้อวด ยิ่งไปกว่านั้น เพียงแค่ก้าวเท้าเข้าเขตแดนของ
วราภษส ก็จะได้พบกับแสนยานุภาพ ทั้งกำลังพลและความร่ำรวยอัน
แสดงให้เห็นผ่านอาคารและสถาปัตยกรรมบนบกต่าง ๆ ส่วนใหญ่สร้าง
จากหินอ่อนฝังเพชรและรัตนมณีล้ำค่า

จุดประสงค์ที่รณรตสั่งให้จัดงานเลี้ยงและร่อนจดหมายเชิญผู้
นำทุกเผ่าพันธุ์เป็นประจำทุกเดือนก็เป็นเช่นนี้แล

มีออกร้านสี่ล้าของตัววราภษสหยิบจอกน้ำจันทน์ซึ่งบริวารตน
หนึ่งนำมามอบให้ขึ้นจิบพลางกวาดตามองไปทั่วห้อง แม้เขาจะพา
ภรรยาหลายตนมาเข้าร่วมงานเลี้ยงด้วย แต่ก็ยังคงมองหาอาหารตา
ชั้นเลิศอย่างบรรดาคนงาม ซึ่งมีให้เห็นมากมายจากหลายเผ่า ทั้ง
ผู้แทนท้าวอัปสรสีหะ³ ผู้งามเลิศ แม่ทัพหนุ่มหน้าหวานเผ่าสกฤตไกรสร⁴
ทูตหนุ่มจากเผ่ามาริศ⁵ หรือแม้แต่ว่าที่ท้าวหงส์นางก็ช่างดูอ่อนหวาน

³ สัตว์หิมพานต์ประเภทหนึ่ง มีลักษณะเป็นครึ่งคนครึ่งกวาง

⁴ สัตว์หิมพานต์ประเภทหนึ่ง ส่วนหัวเป็นนก ลำตัวเป็นสิงห์

⁵ สัตว์หิมพานต์ประเภทหนึ่ง ใบหน้าเป็นยักษ์ ลำตัวคล้ายมนุษย์ ท่อนล่างเป็นกวาง

พริ้มเพรา

ทว่าน่าเสียดาย ทั้งที่มีแขกแสนโสภาคีต้องรสนิยมเขามากมาย แต่ทุกคนล้วนแต่มีคู่ครองแล้วทั้งสิ้น ดูเหมือนกิตติศัพท์ด้านความเจ้าชู้ ประชูดินของเขาคงจะระบือไกลไซ้เล่น บรรดาผู้นำเผ่าจึงตั้งใจส่งคนที่มีพันธะแล้วมาร่วมงานเพื่อให้รอดพ้นจากการเกี้ยวพาราสีของเขา ส่วนเหล่าคนงามที่ยังไร้คู่ครองทั้งหลายก็คงตั้งใจนำไปบรรณาการแต่ทำวครุฑผู้ยิ่งใหญ่กระมัง

บรรดาบรรดาหลมหายใจพริด จำต้องละทิ้งความคิดอยากหาภรรยางาม ๆ เพิ่มอีกสักตนจากงานนี้ เปลี่ยนไปสดับฟังเสียงอื้ออึงจากบทสนทนาเคล้าคลอกับเสียงดนตรี บัดนี้ผู้นำจากเผ่าต่าง ๆ กำลังพูดคุยอยู่กับอำมาตย์และเสนาธิการของเผ่าเขาด้วยรอยยิ้มการเมือง พวกเผ่าอ่อนแอด้วยฤทธาทั้งหลายต่างหาจังหวะเข้ามาท้าทายพยายามจะผูกมิตรกับท้าวรากษส ซึ่งบรรดาภคินทนาการพาดพิงด้วยแบบไม่มีใครใส่ใจเท่าไรนัก

แต่การที่ผู้นำเผ่าต่าง ๆ เข้ามาพูดคุยกับเขาอย่างนอบน้อม บ้างก็กล่าวเสียบ ๆ เคียง ๆ ว่าอยากจะแสดงความสวามิภักดิ์โดยการส่งคนของตนมาเป็นภรรยาเขา ก็แสดงให้เห็นว่าบัดนี้เผ่ารากษสเองก็ยิ่งใหญ่เป็นลำดับต้น ๆ ในผืนพนา อาจเรียกได้ว่าเป็นลำดับสองรองเพียงเผ่าครุฑเท่านั้น

ลำดับสอง...สำหรับผู้ทะเยอทะยานอาจจะไม่พอใจ แต่ท้าวรากษสตนปัจจุบันอย่างเขาพึงใจอย่างยิ่งยวด แม้ปรารถนาจะเป็นใหญ่แต่บรรดาไม่เคยมีความคิดอยากครองทั้งผืนพนานี้เลยสักครั้ง แค่คิดว่าในอนาคต หลังจากทุกเผ่าฟื้นฟูความเสียหายจากสงครามครั้งก่อนได้เต็มที่ และเริ่มคิดการใหญ่ท้าทายอำนาจของผู้นำเพียงหนึ่งอีกครั้ง ต้องมาคอยกำราบพวกเผ่าปลาชิวปลาสร้อยตลอดเวลา เขาก็ประสาทจะกินแล้ว

ลำดับสองก็น่าเกรงขามเพียงพอ และเขายังรักความสบายอยู่

มาก สู้โยนงานหนัก ๆ เหล่ามันให้ทำวครุฑาหน้าตาย สหายผู้ไม่ชอบ
แสดงอารมณ์ผู้ที่น่าจะเหมาะกว่า

...ดังเช่นที่เป็นอยู่ในขณะนี้

“ท่านพี่ ไม่เข้าไปทักทายทำวศิมันตร์หน่อยหรือขอรับ” เสียงนุ่ม
รินหูของรณกร ผู้รั้งตำแหน่งที่ปรึกษาส่วนตัวและเสนานิการเอกของ
เผ่าเอ๋อตามเบา ๆ รากษสหนุ่มผู้เปรียบดั่งมือขวาของเขาผู้นี้มีดวงตา
สีอำพัน ใบหน้าละม้ายคล้ายคลึงกับบรรดตถึงเจ็ดส่วน นั่นเป็นเพราะ
อีกฝ่ายเป็นลูกพี่ลูกน้องของเขานั่นเอง

“ตอนนี้หรือ ซ้าก่อน” ริมฝีปากหยักได้รูปของทำวรากษสคือ
ออกเป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ ดวงตาสีเขียววาววับจับจ้องไปยังร่างของบุรุษ
หน้าตาคมคายผู้หนึ่งซึ่งอยู่อีกฟากของห้องโถง

ร่างสูงใหญ่เปลือยท่อนบนอวดเรือนร่างกำยำเช่นเดียวกับเขา
สวมทับทรวงและสร้อยสังวาลทอง ปล່อยเส้นผมดำดูขมุกขมูยอีกยาว
สยายตัดกับผิวกายขาวจัด แม้บุรุษผู้นั้นจะแผ่รังสีไม่น่าคบ บ่งบอกให้
รู้ว่าไม่ได้อยู่ในอารมณ์อยากสนทนา ทว่าเหล่าผู้นำจากเผ่าต่าง ๆ ก็ยัง
ทำใจกล้ารัยล้อม ด้วยอยากจะสนทนากับทำวครุฑาผู้ยิ่งใหญ่และ
รักสันโดษผู้นั้นสักคำ เพื่อจะได้ผลประโยชน์แก่เผ่าพันธุ์ของตน

“เจ้าไม่เห็นหรือว่าทำวศิมันตร์กำลังเจรจายู่กับผู้อื่น หากเข้า
เข้าไปขัดตอนนี้ก็หมดสนุก...ไม่สิ เสียมารยาทแย่” น้ำเสียงสบาย ๆ
จากทำวรากษสทำให้ผู้ฟังยิ้มเจื่อน ได้แต่หันไปสั่งให้บริวารรินน้ำจั้นท์
เต็มใส่จอกของญาติผู้พี่

ความลำบากใจของสหายเก่าแก่คือความลำราญใจของรณกร
นิสัยชอบกลั่นแกล้งปั่นหัวผู้อื่นคือเอกลักษณ์ของเขา ทำวรากษสมัก
ปฏิบัติเช่นนี้ต่อผู้นำแห่งเผ่าครุฑ...บ่อยเสียจนรณกรเกรงว่าสักวันทำว
ศิมันตร์จะบันดาลโทษะ และตัดความสัมพันธ์อันยาวนานกับเผ่า
รากษสเสีย...

“หากทำวศิมันตร์ได้ยินท่านกล่าวเช่นนี้ คงไม่มาร่วมงานเลี้ยง

อีกนานเทียวขอรับ” เสียงกล้วหัวเราะดังขึ้นจากครรรชิต แม่ทัพใหญ่แห่งเผ่ารากษส ซึ่งวันนี้หยุดจากการฝึกทหารชั่วคราวมาร่วมงานเลี้ยงพร้อมกับนายเหนือหัว

“ไม่เป็นไร ปกติเขาก็ไม่มีใครมาตามคำเชิญของข้าอยู่แล้ว วันนี้ต้องนับว่าเป็นเรื่องประหลาดเสียด้วยซ้ำที่เห็นเขาที่นี้”

ใช่แล้ว ท้าวครุฑาผู้นั้นไม่ชอบงานสังสรรค์ที่มีผู้คนจำนวนมาก แต่ไหนแต่ไรทุกเดือนไม่เคยตอบรับคำเชิญ ทั้งยังมาเพียงผู้เดียวโดยปราศจากใครคนหนึ่งข้างกายเสียอีก...

“รณกร ครรรชิต ไปคอยรับแขกเสีย ตอนนี้ข้าไม่มีอารมณ์จะพูดคุยกับผู้ใด” รากษสหนุ่มโบกมือไล่ทั้งที่ปรึกษาและแม่ทัพให้ไปคอยรับหน้าแขกที่อยากเข้ามาคุยกับเขาแทน ส่วนตนก็นั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง เฝ้ามองภาพสหายผู้กำลังตกที่นั่งลำบากด้วยความสบายใจ พร้อมทั้งดื่มด่ำกับเมรัยเลิศรสในจอกไปด้วย

อันที่จริงบรรพบุรุษของรากษสจัดอยู่ในกลุ่มอสุรา ตามธรรมดาเขาควรจะรังเกียจเด็ดฉันท์เมรัยทุกประเภท ไม่ควรลิ้มว่าเหตุที่บรรพบุรุษถูกเหล่าเทวดาจับโยนลงจากดาวดึงส์สรวงสวรรค์อย่างง่ายดาย เป็นเพราะพลังเปลวเมามายไร้สติ แต่นั่นก็เป็นเรื่องที่ผ่านมาหลายกัปหลายกัลป์ นานเสียจนไม่ควรเอามาใส่ใจ ในเมื่อเมรัยรสชาติเลิศล้ำถึงเพียงนี้ เหตุใดจึงจะไม่ลิ้มลองเล่า

เขาเพลิดเพลินกับการมองสหายตกที่นั่งลำบาก กระทั่งดวงตาสีแดงกำดูจโลहितของเป้าหมายเบนสายตาดูต้นมาทางเขา รณกรถึงได้หัวเราะเบา ๆ ในลำคอ ท่าทางท้าวครุฑาผู้นั้นคงหมดความอดทนแล้ว และเขาก็ไม่ควรยั่วโทษอีกฝ่ายมากไปกว่านี้

“ท้าวคิมันตร์ ช้านึกว่าหนนี้ท่านก็จักไม่ตอบรับคำเชิญของข้าเสียอีก ผิดคาดเลยนะนี่” ท้าวรากษสกล่าวทักหลังจากสวาทเข้าป่า

ยังไม่ทันจะได้รับคำตอบจากครุฑหนุ่ม ก็ได้ยินเสียงหวานหูเสียงหนึ่งดังขึ้น “ท่านพี่!”

เจ้าของเสียงสดีใส่ตั้งระฆังแก้วที่เพิ่งเดินผ่านประตูห้องโถงเข้ามา กำลังเอียงตรงมายังพวกเขา แม้จะอยู่ในระยะไกล แต่ก็มองเห็นได้ชัดเจนว่าผู้มาใหม่เป็นชายหนุ่มหน้าตาหวานหยด เรียกได้ว่างดงามกว่าอิสตรีใดที่รณรตเคยพบพานเสียอีก และคงจะดูน่าใสมากกว่านี้แน่ ถ้าด้านหลังร่างแน่นน้อยนั้นไม่มีทหารครุฑตัวใหญ่สองตนเดินขึงหน้าไล่ผู้คนตามเจ้าตัวมาติด ๆ

ดวงตาสีมรกตของเจ้าบ้านพรวาระยับยามทอดสายตามองเรือนร่างบอบบางที่กำลังเดินตรงมาทางพวกเขา แกวตตาดึงหึงคล้ายอยากเด็ดหัวคนของศิมันตร์เองก็อันตรธานไปแล้ว เหลือเพียงแวตตาอ่อนโยนที่มีไว้สำหรับบุคคลเพียงหนึ่ง

“ปฤษณีบอกว่ายากออกมาเปิดหูเปิดตา ข้าจึงพาเธอมาที่นี่” เสียงทุ้มไร้อารมณ์กล่าวตอบคำถามเมื่อครู่ของเขา เป็นจังหวะเดียวกับที่เจ้าของเสียงเมื่อครู่เดินมาถึง ท่อนแขนกำยำของท้าวครุฑาโอบเอวบางของภรรยารักทันที ในขณะที่รณรตชำเลื่องมองหนุ่มน้อยที่ยืนเคียงข้างศิมันตร์ด้วยแวตากรุ้มกริม

“อ้อ ข้าก็สงสัยอยู่ว่าเหตุใดท่านจึงมาร่วมงาน เป็นเพราะอยากเอาใจคนงามนี่เอง” เขากล่าวยิ้ม ๆ โดยที่สายตาไม่ละไปจากร่างเล็กไม่ได้นึกโกรธเคืองเลยแม้แต่น้อยที่ศิมันตร์ไม่ได้มาร่วมงานเพราะอยากสนทนากับเขา ตรงกันข้าม รณรตกลับพึงใจยิ่งนักที่งานเลี้ยงของตนเป็นที่สนอกสนใจของบุคคลตรงหน้า

“สวัสดิ์ขอรับท่านท้าว” เจ้าของนามปฤษณีหันมาค้อมหัวให้เขาอย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์ ไม่ได้พบกันเสียนานเลยหนา พ่อกินราคนงาม”

บุรุษจากเผ่ากินนรผู้นี้คือภรรยาเอกของศิมันตร์ และเป็นชนวนของสงครามเมื่อสามปีก่อน รณรตไปชิงตัวปฤษณีออกมาจากเงื้อมมือของพวกนาคาด้วยตนเอง ในระหว่างที่ศิมันตร์กำลังต่อสู้ติดพันอยู่กับน้องชายร่วมสายเลือดซึ่งเป็นกบฏชิงบัลลังก์

เมื่อแรกพบหน้า วรรณตถูกตาต้องใจฤษณียิ่งนัก แม้กินนรหนุ่ม จะมีทำทีและคำพูดประหลาดพิกลในบางคราก็ตาม นำเสียดายที่เวลานั้นอีกฝ่ายได้กลายเป็นภรรยาของสหายเขาไปเสียแล้ว ไม่เช่นนั้นเขาคงไม่พันเกี่ยวพานฤษณีมาร่วมเรียงเคียงหมอนเป็นแน่ วรรณตชมชอบคนงามแบบไม่จำกัดเพศ ไม่จำกัดเผ่าพันธุ์ ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ทำวราภษสมิภรรยามากมายเกือบยี่สิบตน และยังคงคิดหาเพิ่มอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

“ท่านทำเวินยอข้าเกินไปแล้วนะขอรับ” กินนรหนุ่มเอ่ยด้วยรอยยิ้มกว้าง

วรรณตคลี่ยิ้มหวานเสน่ห์ ยื่นมือออกไปเบี่ยงหน้าตามแบบฉบับสุภาพบุรุษ ฤษณียิ้มหวานตอบรับและวางมือเรียวขาวบอบบางนั้นลงบนฝ่ามือกร้านของเขา วรรณตยกมือหนุ่มนั้นขึ้นจุมพิตหลังมือเบา ๆ เรียกเสียงหัวเราะคิกคักจากคนงาม และสายตาทึมแห่งราวกับนีกอยากหักคอเขาจากสามีของกินนรหนุ่ม

“ต้องขออภัยที่มาทักทายท่านช้านัก ข้าเพิ่งไปเข้าห้องน้ำมา ไร้แต่ไม่ต้องห่วงหนา ข้าล้างมือเรียบร้อยแล้ว” ฤษณียิ้มละไม ทำให้วรรณตที่เกือบจะปล่อยมืออีกฝ่ายหลังได้ยินประโยคแรก ๆ ยังคงรักษาภิรยาเอาไว้ได้

“ไม่เป็นไร ข้าเองก็เพิ่งเข้ามาในงานเมื่อครู่เช่นกัน ว่าแต่เจ้าเกิดสุขสบายดีหรือไม่”

“ข้าสบายดีขอรับ ท่านทำตัวเองก็สบายดีใช่หรือไม่”

“ข้า...”

“เมื่อไรเจ้าจักปล่อยมือภรรยาข้า” น้ำเสียงเข้มงวดแฝงแววจันตรรายดั่งขึ้น

คิ้วเข้มของทำวราภษสเลิกลงน้อย ๆ มุมปากกระตุกเป็นรอยยิ้มขณะสบสายตาดันของสหายเก่าแก่

“ไอ้ ข้าลืมหันไป” วรรณตค้อมหัวน้อย ๆ เป็นเชิงขออภัย ก่อน

แสวงปล่อยมือจากปฏชนีด้วยท่าที่อ้อยอิ่ง ดวงตาสีมรกตทอประกาย
สนุกสนานเมื่อเห็นแววดตาเย็นเยียบของศิมันตร์ พวกเขาคบหากันมา
สองร้อยกว่าปี ศิมันตร์ย่อมรู้ว่าเขาจงใจแก้งัย้วประสาทเจ้าตัว ช่วย
ไม่ได้ การได้เห็นครุฑหนุ่มผู้ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ออกอาการหึงหวง
มันน่าขันจะตายไป

เสียงถอนหายใจดังขึ้นจากบุคคลที่สาม ปฏชนีหรือตามองเขา
อย่างรู้ทันเช่นกัน ดวงตากลมโตคู่สวยฉายแววอ่อนใจ ก่อนจะรีบหัน
ไปพะเน้าพะนอคลอเคลียสามีให้คลายความหงุดหงิดลง “ท่านพี่ ตอน
ไปเข้าห้องน้ำน้องเห็นด้านข้างปราสาทมีสวนดอกไม้้งดงามมากเที่ยว”
“ได้ไปดูมาหรือยัง”

“ยังเลย น้องตั้งใจว่าจะมาชวนท่านพี่ไปเดินเล่นด้วยกันนี่ละ”

บทสนทนาของสองสามีภรรยาดำเนินต่อไป แววดาสนุกสนาน
ของท้าวรากษสแปรเปลี่ยนเป็นว่างเปล่าขณะเฝ้ามองคูร์กัทรงหน้า ทุก
คราที่เขาได้พบทั้งสอง ก็มักได้เห็นการโอบประคองแสดงความรักอย่าง
โจ่งแจ้งจนชินตาเสียแล้ว ทว่าในความเคยชินก็ยั้งแฝงความรู้สึก
ประหลาดที่ยังไม่อาจหาคำตอบให้ตนเองได้

สายตารักใคร่คือสิ่งที่รณรตไม่เคยคิดว่าจะได้เห็นจากศิมันตร์
ครุฑหนุ่มผู้เย็นชาไร้หัวใจตนนั้นไม่เคยเห็นใครอยู่ในสายตา จนกระทั่ง
เมื่อสามปีก่อน...นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาพบว่าสหายของตนสามารถ
แสดงความรู้สึกอื่นนอกเหนือจากความเย็นชาได้อย่างน่าทึ่ง และสิ่ง
เหล่านั้นมิให้ปฏชนีเพียงผู้เดียว

“ท้าวรณรต ข้าขอตัวพารรยาออกไปเดินเล่นด้านนอกก่อน”
เสียงทุ้มต่ำของศิมันตร์ดังขึ้น จุดกระชากรณรตออกจากห้วงคำนึง

“เชิญ” ท้าวรากษสพยักหน้าน้อยๆ มองตามคูร์กัทรูที่พากันโอบ
ประคองเดินออกจากห้องจัดเลี้ยงไป

ฝ่ามือใหญ่ของศิมันตร์ที่เคยหักคอศัตรูได้ด้วยมือเปล่าใน
สงคราม ยามโอบรอบเอวบางกลับดูเบาเหมือนนุ่มนวลอย่างที่สุด และ

ถึงแม้สีหน้าจะเรียบเฉย แต่แววตาที่ไข่มองภรรยาช่างพูดเอ่ยวาจา นั้น ทอประกายอ่อนโยนได้อย่างไม่น่าเชื่อ

ความรักคือสิ่งที่อธิบายการเปลี่ยนแปลงของศิมันตร์ ทุกครั้งที่ รณรตเห็นศิมันตร์คลอเคลียกับปฤษณี เขารู้สึกเสียนกระดากยิ่งนัก ไม่เคยเข้าใจบรรยากาศหวานล้ำที่อบอวลอยู่รอบกายของท้าวครุฑากับ ซายา สายตาสีฟ้าที่ทั้งคู่มองกันยังเป็นสิ่งที่ทำให้เขาประหลาดใจ รวากับวิญญาณของทั้งคู่ได้หลอมรวมเป็นหนึ่ง ไม่ใช่แค่เพียงร่างกาย รณรตมากประสบการณ์เรื่องรักใคร่ มีภรรยามากมาย แต่เขาไม่เคยมีความรู้สึกลึกซึ้งกับใครเช่นนั้น เขายินดีกับความรักของศิมันตร์และ ปฤษณีจากใจจริง แต่ก็ไม่ได้คิดอยากเป็นอย่างทั้งคู่เช่นกัน

รักจนถวายหัว ยอมตายแทนได้อย่างนั้นหรือ ไร้สาระสิ้นดี เขา คิดเช่นนั้นมาตลอดสามปี แต่ลึก ๆ ในใจรณรตก็กระสับกระส่าย และ เขาก็เพิ่งค้นพบในตอนที่ยืนมองทั้งคู่เดินพันประตู่ห้องโถงไปว่าความรู้สึกดังกล่าวเกือบจะเรียกว่าเป็น*ความรัก*จริงๆ ได้

แต่ก็แค่ชั่ววูบเท่านั้น เขาเพียงนึกอิจฉาที่ในสายตาศิมันตร์กับ ปฤษณีมีแค่กันและกัน สงสัยว่าการรักใคร่สักคนอย่างลึกซึ้งซึ่งจะให้ความรู้สึกละมุน แต่คำถามว่าเขายากลองมีความรักเช่นนั้นหรือไม่ ก็ตอบ ได้ทันทีว่าไม่อยากเลยสักนิดเดียว การมีพันธะผูกพันทางใจนั้นยุ่งยาก เสียเปล่า อีกอย่าง มันคงน่าเบื่อจะตายหากต้องผูกติดกับใครสักคน ไปตลอดชีวิต

“...”

ขณะที่กำลังปล่อยความคิดล่องลอยไปเรื่อย ๆ รุ่ง ๆ ร่างกายของ รณรตก็ชาตึก ภาพเบื้องหน้าดำมืดไปในเสี้ยววินาที ก่อนที่ทุกอย่าง จะกลับมาเป็นปกติ

“ท่านพี่” รณรตที่เพิ่งเดินกลับมาทักเขาที่ยืนนั่งอยู่กลางห้อง จัดเลี้ยง “เป็นอะไรไปหรือขอรับ”

“เข้าไม่ได้เป็นอะไร” รณรตพึมพำ แม้เมื่อครู่จะรู้สึกเหมือนวูบ

ไป ช่วงหลายเดือนมานี้เขาเกิดอาการเช่นนี้เป็นพัก ๆ อาจเป็นเพราะ
แทบจะดื่มสุราต่างน้ำอยู่ทุกวัน คงเป็นอาการเมาสุรากระมัง

ทำวราภษสสะบัดหัวเรียกสติและเบนความสนใจกลับมายังงาน
เลี้ยงอีกครั้ง ร่วมสนทนากับบรรดาผู้นำเผ่า อำมาตย์ และนายทหาร
วราภษสทั้งหลาย กิริยานอบน้อม วาจาที่เต็มไปด้วยความเคารพจาก
คนเหล่านั้นทำให้รณรดพอใจเป็นอย่างมาก

เพราะเส้นทางการขึ้นเป็นทำวราภษสไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ
แม้เขาจะเป็นบุตรชายคนโต ถูกแต่งตั้งเป็นที่ทำวราภษส แต่หลังจาก
บิดาหมดบุญ รณรดก็จำต้องยอมให้มีอเป็อนเลือด จับอาวุธพาดฟัน
กับพี่น้องร่วมอุทรที่คิดชิงบัลลังก์ รวมถึงแสดงความสามารถในการ
ปกครอง ทำให้อำมาตย์ทั้งหลายในเผ่ายอมสวามิภักดิ์ต่อเขา

บัดนี้ เขาได้ทุกอย่างดังปรารถนาแล้ว ได้ครอบครองผืนน้ำของ
พนาหิมพานต์ มีที่ปรึกษาและแม่ทัพผู้ซื่อสัตย์ภักดี ทุกคนทั้งในเผ่า
และต่างเผ่าล้วนให้ความเคารพยำเกรง อีกทั้งยังมีภรรยามากมายคอย
เอาอกเอาใจ เขายังจะต้องการอะไรอีก

งานเลี้ยงดำเนินต่อไปอย่างคึกคัก จวบจนราตรีกาลมาเยือน
บรรดาแขกต่างทยอยมาร่ำลาเขา บางส่วนเดินทางกลับเผ่าทันที รวม
ถึงทำวศิมนตรีกับภรรยา ส่วนแขกที่อยู่ไกลและไม่อยากเดินทางในยาม
วิกาล รณรดก็ให้บริวารจัดหาที่พักไว้ในปราสาทรับรองอาคันตุกะ เขา
ทิ้งให้รณกรเป็นผู้จัดการเรื่องจีปาณะต่าง ๆ ส่วนตนเองก็มุ่งหน้ากลับ
ปราสาทวิคินธา ปราสาททองคำซึ่งเป็นที่พักบนบกของวราภษสตระกูล
ผู้ปกครองมายาวนานหลายสหัสวรรษ

“ท่านทำว วันนี้จะให้เรียกใครมาปรนนิบัติอาบน้ำหรือไม่ขอรับ”

“ไปเรียกโยษิตามา” รณรดกล่าวกับผู้รับใช้น้ำห้อง ขณะคลาย
ปมผ้าถุงโจงของตนออกจนเหลือเพียงร่างเปลือยกาย ก่อนก้าวลงไป
แช่น้ำลอยกลีบกุหลาบหอมกรุ่นในอ่างอาบน้ำทองคำซึ่งอยู่ภายในห้อง
พักผ่อนตัว ทุกคำคืนจะต้องมีภรรยาคนใดคนหนึ่งมาคอยปรนนิบัติเขา

และโยษิตาก็จัดได้ว่าเป็นคนโปรดที่รณรตเรียกหาอยู่บ่อย ๆ

“ท่านท้าว” ผ่านไปไม่ถึงสิบนาที เสียงหวานล้าเจือจืดของหญิงสาวคนหนึ่งก็ดังขึ้นหน้าประตูห้องน้ำ

รณรตร่ายมนตร์เก็บเชียววาวของตน เปลี่ยนมาใช้ใบหน้าแบบมนุษย์ก่อนส่งเสียงอนุญาตให้นางเข้ามา บานประตูห้องน้ำถูกผลักออก เผยให้เห็นเรือนร่างอรชรของหญิงสาวหน้าตาสะสวยกับอารมณ์น้อยชื่น ดวงหน้าของนางพริ้มเพรา แพนขนตายาวหนากระพือขึ้นลง ยามส่งยิ้มหวานยั่ววนให้ท้าวรากษสที่นั่งแช่น้ำรออยู่

“มาแล้วหรือ ภรรยาข้า” รณรตยิ้มกริ่มขณะใช้สายตาโลมเลียมเรือนร่างขาวนวล

โยษิตาเป็นภรรยาตนแรก ๆ ของเขา เป็นนางอัปสรสี่หะที่เขาบังเอิญพบระหว่างออกไปล่าสัตว์ แม้วางศ์อสุราทั้งหลายจะขึ้นชื่อลือชาเรื่องการลูดคร่าผู้อื่นมาเป็นภรรยา แต่รณรตไม่เคยกระทำตัวต่ำท้อทราวมเช่นนั้น ภรรยาทุกตนของเขาล้วนสมัครใจทั้งสิ้น กับโยษิตาเขาเองก็เที่ยวไปเที่ยวพานถึงเฝ้าของนางอยู่หลายครั้ง กระทั่งนางยินยอมพร้อมใจร่วมหอด้วย เขาจึงพาโยษิตากลับมายังเฝ้ารากษส ประกาศแก่ทุกคนว่านับจากนี้นางจะเป็นหนึ่งในภรรยาของตน

กระนั้นก็นับเป็นเพียงความสัมพันธ์ทางกาย เขาที่แฉงแก่โยษิตารวมถึงภรรยาทุกคนอย่างชัดเจนตั้งแต่ก่อนร่วมหอครั้งแรกว่า หน้าทีของพวกนางคือการปรนนิบัติเขา แลกกับความสุขสบายที่เขาจะมอบให้โดยไร้ความรู้สึกลึกซึ้งอื่นใด และจะไม่เชิดชูภรรยาตนใดเกินหน้าเกินตาคนอื่นเพื่อความยุติธรรม พวกนางเองก็ไม่ได้มอบความรักให้แก่เขา มีเพียงความพึงพอใจในรูปลักษณะของกันและกันเท่านั้น นับว่าเป็นข้อตกลงที่เท่าเทียม

“ท่านท้าว ทำงานเหนื่อยมาทั้งวัน อยากให้ช้านวดให้หรือไม่เจ้าคะ” โยษิตาถามพร้อมเอียงอย่างเข้ามาใกล้ ก่อนที่นางจะร้องอุทานเมื่อเขาคว้าข้อมือเธียวาว กระซากนางเข้าสู่อ้อมกอดและมอบจูมพิต

ร้อนแรงให้

“ใช้ตรงนี้ของเจ้านวดให้ข้าสิ” วรรตกระซิบเสียงกระเส่า ตะปบฝ่ามือเคล้นขยับันทำงามงอนของหญิงสาว

ใบหน้าคมคายซุกใช้ไปตามลำคอและลาดไหล่ขาวผ่อง ก่อนฝังไบหน้าลึงกับทรวงอกอวบอิม ขบคุดยอดถันสีอ่อนอย่างกระหายฝ่ามือกรำนจากการจับอาวุธเร่งปลดเปลื้องอารมณ์ของภรรยาออกก่อนเข้าลูปได้จุดสงวนของหญิงสาวจนนางเปล่งเสียงครางหวาน

บทสวาทอันเร้าร้อนเริ่มต้นขึ้นอย่างไม่รอช้า เสียงครางเครือของบุรุษสตรีดังอยู่เบื้องหลังบานประตู นั่นคือสิ่งที่นายทวารหน้าห้องนอนของท้าวรากษสได้ยินเป็นประจำทุกวันจนชินชา กระทั่งผ่านไปครึ่งค่อนคืน กว่าเสียงเหล่านั้นจะสงบลง

“ท่านท้าว” หลังกามกิจครั้งล่าสุดจบลง เสียงหวานเจือหอบน้อย ๆ ของโยษิตาก็ดังขึ้น ขณะนอนทอดกายอยู่บนเตียงในอ้อมกอดของท้าวรากษส “ข้ามีเรื่องอยากรถามเจ้าค่ะ”

“เรื่องอะไร” วรรตกล่าวเสียงเนือย ฝ่ามือคลึงเคล้นทรวงอกอิมข้างหนึ่งของภรรยาด้วยยังอวรณ์ในรสสวาท

“ท่านจักแต่งตั้งชายาเอกหรือเจ้าค่ะ” โยษิตาถาม ฝ่ามือบอบบางของนางอัปสรสีหะไ้ลงบนแผ่นอกแกร่งของเขาไปด้วย

แววฉงนปรากฏขึ้นในดวงตาสีมรกต “แต่งตั้งชายาเอกหรือ”

“เมื่อเย็นเข้าไปร่วมงานเลี้ยงมาครู่หนึ่ง ได้ยินแขกในงานโจษจันเรื่องนี้สองสามตน จึงสงสัยว่าท่านคิดจักประกาศแต่งตั้งชายาเอกหรือเจ้าค่ะ”

“ขาวลือไร้สาระ” วรรตกล่าวอย่างไม่ใส่ใจ

เขาไม่เคยคิดแต่งตั้งใครเป็นชายาเอกเคียงกายไม่เคยแม้แต่จะยอมให้ภรรยาตนใดมีบุตร เพราะนั่นอาจหมายถึงว่านางผู้ให้กำเนิดบุตรของเขาจะมีอำนาจเหนือกว่าภรรยาตนอื่น และทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นในอนาคต ดังนั้นก่อนพวกนางจะมาทำหน้าที่ปรนนิบัติเขา

พวกนางจะต้องดื่มยาสมุนไพรคุมกำเนิดต่อหน้าผู้ติดตามของเขาทุกครั้ง การแต่งตั้งชายาเอกมีความหมายต่อเขามากกว่าเป็นเพียงแค่ตำแหน่งทางการเมือง หากวันใดที่เขาคิดจะแต่งตั้งใครขึ้นมาคู่บัลลังก์ ย่อมหมายความว่าเขาจะหย่าขาดกับภรรยาคนอื่น ๆ และตลอดชีวิตที่เหลือเขาจะปักใจรักมันเพียงภรรยาเอกเท่านั้น

ซึ่งสำหรับอสุราซึ่เบื่อย่างเขาคงไม่มีวันเป็นไปได้

“แต่การมีชายาเอกก็ถือเป็นคู่บารมี เป็นหน้าเป็นตาแก่เผ่าพันธุ์แล้วท่านไม่คิดจ้ก---”

“ข้าไม่คิดแต่งตั้งผู้ใดเป็นชายาเอกทั้งนั้น โยษิตา ทุกคนคือภรรยาของข้าอย่างเท่าเทียมกัน” น้ำเสียงหนักแน่นแฝงความเฉียบขาด ทำให้หญิงสาวกลืนถ้อยคำที่เหลือลงคอ

“เช่นนั้นก็ดีเยี่ยมเจ้าค่ะ...” โยษิตาซุกหน้าลงกับแผ่นอกกว้าง

รณรตชำเลื่องมองภรรยา พบว่าเมื่อครู่เขาเสียงแข็งใส่นางเกินไปสักหน่อย ฝ่ามือใหญ่จึงลูบไล้ร่างของภรรยา นวดคลึงจุดอ่อนไหวเป็นเชิงเอาใจ ทว่ายังไม่ทันที่เขาจะพลิกกายขึ้นคร่อมและเริ่มต้นบทสวาทอีกครั้ง โยษิตาก็ปลุกกายออกจากอ้อมกอดของเขาและลุกขึ้นจากเตียง เดินไปยังโต๊ะเล็ก ๆ ที่มีชุดชงชาตั้งอยู่

“วันนี้ท่านเหนื่อยมากแล้ว ข้าจึงตระเตรียมชาเอาไว้ให้ ดื่มชาอุ่น ๆ จะได้หลับสบายหนาเจ้าค่ะ” ผู้เป็นภรรยาหันมาส่งยิ้มอ่อนหวาน ก่อนจะใช้มนตราอุ่นน้ำในกาให้เดือดและรินชาให้ โยษิตามักชงชาให้เขาดื่มเช่นนี้เสมอมานับร้อยปี และรณรตก็ติดใจรสชาติชาอันนุ่มนวลไม่ต่างจากที่ขึ้นชอบความรู้สึกยามได้เสพสมกับภรรยาผู้นี้

“ขอบน้ำใจเจ้า” รณรตคลี่ยิ้ม มองโยษิตาด้วยแวตาวาววับจนรู้สึกชมพูปราภพขึ้นบนปรางนวลของนาง ทำวราภษสยกจอกชาอุ่น ๆ ขึ้นดื่มรวดเดียว ทันทีที่น้ำชาหยดสุดท้ายไหลผ่านลำคอ ร่างกายของเขา ก็เหมือนจะหนักอึ้งด้วยความง่วงงุน

“พักผ่อนเถิดเจ้าค่ะ ท่านท้าว” เสียงหวานรินหูฟังดูห่างไกล

ออกไปทุกขณะ พลันบรรณาก็จมดิ่งลงสู่ความมืดมิดของนิทรารมณ

เขาเวียนว่ายอยู่ในห้วงอนธการ เนินนานเหลือเกินในความ
รู้สึก กระทั่งแสงสว่างไร้ที่มาสาดส่องทะลุเปลือกตา สร้างความรำคาญ
ใจให้ท้าวรากษสรู้สึกตัวและต้องลืมตาขึ้นมาอย่างเสียมิได้

ภาพเบื้องหน้ากลับมีเพียงแสงไฟสีขาวสว่างจ้าและพว้าเลื่อน
เปลือกตาของบรรณหนักอึ้งกว่าปกติ รวมถึงร่างกายที่ไร้เรียวแรง
ราวกับเขาหลับไปนานเป็นปี ๆ แทนที่จะเป็นเพียงไม้ที่ขี้วโมง รากษส
หนุ่มกะพริบตาถี่ พยายามไล่ความพว้ามัวในดวงตา ทันใดนั้นก็ได้ยิน
เสียงหนึ่งที่ฟังไม่คุ้นหูดังขึ้น

“ฟื้นแล้วหรือ” เสียงนั้นค่อนข้างทุ้ม บ่งบอกชัดว่าผู้กล่าวเป็น
บุรุษ เจ้าของเสียงเดินเข้ามาในครรรลงสายตาอันเลื่อนรางของเขา
แล้วการกะพริบตาครั้งสุดท้ายก็ทำให้ดวงตาของบรรณกลับมามองเห็น
ชัดเจนดังเดิม

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนจางคือสิ่งแรกที่ดึงดูดสายตา บุรุษตรงหน้า
ดูยังเยาว์วัย อย่างน้อยก็อ่อนวัยกว่าเขาแน่นอน มีผิวขาวจั๊ว
เส้นผมเป็นสีดำสนิทปรกลงมาปิดหน้าผากและคิ้ว เป็นทรงประหลาด
ชนิดไม่เคยเห็นผู้ใดในนิมพานต์มีทรงผมเช่นนี้ ปลายหางตาดกจन्दู
เหมือนวงนอนตลอดเวลา ฟินิจดูแล้วไม่อาจบอกได้ว่าขี้ริ้วขี้เหร่ ทว่า
ก็ยังห่างไกลจากคำว่างามโดดเด่น

แต่จะหน้าตาอย่างไรไม่สำคัญ สิ่งที่พิกลที่สุดคือการแต่งกาย
ของอีกฝ่าย บุรุษผู้นี้สวมเสื้อแขนสั้นลวดลายแปลกตา ท่อนล่างไม่ได้
สวมผ้าถุงจีบโจง แต่สวมผ้าเนื้อหนาสีซีดขาดวินยารวมข้อเท้า
รองเท้าก็รูปทรงประหลาดหนาเตอะแทนที่จะเป็นรองเท้านั่งสาน
หรือรองเท้าเชิงอน ทุกอย่างที่ประกอบขึ้นเป็นบุคคลตรงหน้าล้วนผิด
เพี้ยนไปหมด ทำเอาบรรณถึงกับมึนงงไปชั่วขณะ

เจ้านี้มันเป็นใคร บังอาจเข้ามาในห้องนอนของเขาได้อย่างไร!

“ให้ตาย พี่ทำผมตกใจแทบแยเลยรู้ไหม” บุรุษผู้นั้นกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูโล่งใจสุดขีด

รณรตที่ยังจับต้นชนปลายไม่ได้รู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้ง และเมื่อฝ่ายนั้นเคลื่อนกายเข้ามาใกล้พร้อมกับเอื้อมมือไปทางหัวเตียงของเขา หัวเราะขสก็ถูกพรวดขึ้นจากเตียง ส่งเสียงตวาดก้อง

“เจ้าเป็นผู้ใด เข้ามาในห้องของข้าได้อย่างไร ทหาร!”

เสียงตวาดเลื่อนลั่นทำเอาบุรุษผู้นั้นถึงกับผงะ ดวงตากลมสีน้ำตาลอ่อนเบิกกว้างจ้องมาที่เขา รณรตเอื้อมมือไปทางหัวเตียงหมายจะหยิบดาบประจำกายที่วางไว้เหนือหัวทุกคำคืน แต่สิ่งที่เขาคว่าได้มีเพียงความว่างเปล่า

หัวจดเท้าของราکشหนุ่มชาวบเมื่อกวาดตามองไปรอบบริเวณแล้วพบว่าที่แห่งนี้ไม่ใช่ห้องนอนของเขาในปราสาทวิคินธา แต่เป็นสถานที่ไม่คุ้นตาและคับแคบ รอบกายมีแต่เครื่องเรือนหน้าตาประหลาด นอกจากนี้บนหลังมือของเขายังมีอุปกรณ์เป็นเส้นโยงยาวเจาะเข้าที่หลังมือ รณรตพบว่าตนไม่อาจก่นด่าบุรุษเบื้องหน้าว่าแต่งกายพิลึกได้อีก เมื่อพบว่าสภาพอารมณ์แขนยาวขาววของตัวเองก็ไม่ต่างจากอีกฝ่ายเท่าใดนัก

สถานการณ์ในตอนนี้นำแปลกประหลาดอย่างถึงที่สุด ทำเอาหัวเราะขสผู้ยังไม่เคยตื่นตระหนกต่อสิ่งใดตั้งแต่ลืมตาดูโลกเมื่อสามร้อยกว่าปีก่อน เริ่มรู้สึกถึงความหวาดหวั่นขึ้นมาเป็นครั้งแรก

“พี่รอน” บุรุษตรงหน้ารำพึงรำพันเบา ๆ รณรตไม่เข้าใจความหมายของคำพูดนั้น ดวงตาคมกล้าจึงฉายแววดูร้ายขึ้นทันที

“เจ้าเป็นใคร!”

“อะ?” คู่สนทนามีสีหน้าอึ้งสนิท “พี่จำไม่ได้หรือ ผมพวยง!”

“...”

พวกเขาสบตากัน คนหนึ่งดูงุนงงสุดขีด ในขณะที่อีกคนเต็มไปด้วยความหวาดระแวงเต็มขั้น

หน้าไม่คุ้ม ชื่อก็พิศดารยิ่งนัก วรรณชบگرام มั่นใจว่าบุรุษตรงหน้าคือศัตรูอย่างแน่นอน!

“เจ้าทำอันใดกับข้า!” เขาตวาดลั่น ตั้งท่าจะลุกไปหักคอศัตรู ทว่าร่างกายกลับไร้เรี่ยวแรง เส้นสายที่ยึดโยงอยู่กับหลังมือก็เป็นอุปสรรค

“หม่อ! พยาบาลครับ!” ชายคนนั้นร้องเสียงหลงเมื่อเห็นเขาทำท่าจะโผนเข้าใส่ รีบวิ่งถลาออกไปจากห้องทันที

วรรณตระชากอุปกรรมบนหลังมือออกได้สำเร็จและโผเปลงจากเตียง ตั้งท่าจะไปคาดคั้นเอาความกับบุรุษผู้นั้น แต่กระนั้นร่างกายที่อ่อนเปลี้ยเพลียแรงก็พาเขาไปปะทะกับโต๊ะเครื่องแป้งที่ตั้งอยู่ข้างเตียงแทน เขารู้สึกวิงเวียนเล็กน้อยจึงก้มหน้าหลบตา เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งก็มองเห็นฝ่ามือที่ไพล่พันแขนเสื้อออกมาค้ำยันขอบโต๊ะเป็นสีอ่อนกว่าสีผิวปกติเล็กน้อย

วรรณชะงักกันไปชั่วอึดใจ ก่อนรีบเงยหน้าขึ้นมองภาพสะท้อนในกระจก

ชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีนิล ผิวสองสีกำลังจ้องตอบเขา เส้นผมสีดำสนิทของอีกฝ่ายตัดสั้น ใบหน้าอาจเรียกได้อ่านามองพอใช้ หากไม่มีรอยคล้ำใต้ตาที่บ่งชี้ว่าสุขภาพเจ้าของร่างช่างทรุดโทรม นอกจากนี้ริมฝีปากบางเฉียบยังซีดซีขาวแตกแห้งราวกับคนป่วยไข้

วรรณกะพริบตา ชายหนุ่มในกระจกก็กระทำเช่นเดียวกัน ท้าวรากลสตะลึงลาน หัวใจคล้ายจะหยุดเต้นเมื่อตระหนักได้ว่าบุรุษที่เขาไม่เคยพานพบ ผู้ซึ่งกระจกกำลังสะท้อนภาพให้เห็นอยู่นั้นก็คือตัวเขาเอง

นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่!

EP 2

อสุราพลัดถิ่น

ตลอดระยะเวลาสามร้อยกว่าปีนับแต่ลี้มตาอุโลก วรรณคดี
ประสบพบเจอเรื่องราวต่าง ๆ มากมาย เขาเคยถูกพวกเหราชั้นต่ำลอบ
สังหารระหว่างยาตราทัพ เคยต้องคมดาบที่หมายจะปลิดชีพจากพี่น้อง
ร่วมสายเลือด ทั้งยังเคยได้รับบาดเจ็บหนักเบาจากสงครามอยู่หลายครา
แต่แน่นอนว่าเขาไม่เคยตื่นขึ้นมา แล้วพบว่าตนเองกลายเป็น
คนอื่นไปเช่นนี้!

แม้อุปนิสัยของท้าวรากษสจะค่อนข้างมีสติหนักแน่น ทว่าเมื่อ
เจอเรื่องชวนตะลึงเกินจินตนาการ สมอของวรรณคดีพลันชาวโพลน
ไปหมด ดวงตาสีนิลของชายหนุ่มที่ดูไร้เรี่ยวแรงและแต่งกายแสน
ประหลาดนั้นยังคงจ้องตอบเขาจากในกระจก ไม่ว่าจะจรดจะขมวดคิ้ว
กะพริบตา หรือเคลื่อนไหวอย่างไร ร่างในกระจกนั้นก็ทำแบบเดียวกัน
ทุกประการ รวากับเป็นร่างแยกไร้สมองที่คอยเอาแต่ลอกเลียนแบบเขา
ข้ากำลังฝันอยู่ นั่นคือความคิดแรกที่ผุดขึ้นในสมองของอสุรา
หนุ่ม เขาเกือบจะกล่อมให้ตนเองเชื่อเช่นนั้นได้อยู่แล้ว หากไม่รู้สึถึง
ความเจ็บปวดยามที่กำหมัดแน่นแล้วเล็บจิกลงไปนิ้วเนื้อ

หากเป็นความฝันซักก็ไม่ควรจะรู้สึกเจ็บติ ดังนั้นนี่ไม่ใช่ความฝัน แต่มีใครบางคนกำลังเล่นเล่นกับข้า!

นัยน์ตาดำลึบลูกวาวอย่างมาดร้าย วรรตรีบกวาดตามองไป รอบกายที่เต็มไปด้วยข้าวของพิลึกพิลั่น มั่นใจว่าไม่มีแห่งหนใดใน หิมพานต์ที่มีสภาพเช่นนี้ อีกทั้งเขายังอยู่ในร่างของบุรุษไม่รู้หัวนอน ปลายเท้า นั่นหมายความว่าต้องมีคนใช้อาคมดั่งวิญญูณของเขา มา ผู้ร่างนี้ด้วยจุดประสงค์บางอย่าง ซึ่งก็คาดเดาได้ไม่ยากว่าคงเป็นพวก ศัตรูที่มุ่งหวังจะสังหารเขาให้สิ้น!

ผลัวะ!

บานประตูที่เปิดสนิทถูกเปิดออกอย่างเร่งร้อน วรรตหันขวับไป มอง พบกลุ่มบุคคลแปลกหน้าในอารมณ์สีชาวทั้งชายหญิงหลายคน กำลังเดินเข้ามาในห้อง และด้านหลังบุคคลเหล่านั้นก็คือเด็กหนุ่มที่ เมื่อครูว์ิ่งออกจากห้องไปนั่นเอง

“พื้นแล้วเหอครับ” บุรุษวัยกลางคนผู้ยืนอยู่ด้านหน้าสุดส่งยิ้ม มิไม่ตรีให้เขา ก่อนจะหันไปพยักพืดกับสตรีชุดขาวสองนางที่ยืนอยู่ ด้านหลัง พวกนางสืบเท้าตรงมาทางเขาทันที ระหว่างที่บุรุษผู้นั้นกล่าว ต่อ “ร่างกายคนไ้ยังไม่แข็งแรง กลับมานอนที่เตียงก่อนนะครับ ให้ หมอตรวจ--”

“พวกเจ้าทำอันใดกับร่างข้า!” วรรตตะคอกลั่นจนเสียงสะท้อน ก้องไปทั่วห้องแคบ ๆ ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความโกรธรุนแรง ผสมไป กับความหวาดระแวง

กลุ่มคนเหล่านั้นพากันชะงัก ทำวราภษสกวาดตามองผู้ที่ยืนอยู่ ตรงหน้าที่ละคนด้วยแวตาคำมทิต “พวกเจ้าเป็นใคร พวกเหราหรือ หรือว่าเป็นนาคากันเล่า พวกเจ้าทำพิธิใช้วิชาอาคมดั่งวิญญูณเข้ามา ที่นี้ใช่หรือไม่! ตอบมาเสียก่อนที่ข้า ทำวราภษสผู้นี้จะบันคอพวกเจ้า เสียให้เหี้ยน!”

สรรพเสียงทั้งหลายพลันเงียบงันหลังสิ้นสุตประโยคนั้น มีเพียง

เสียงค่อย ๆ ดังเป็นจังหวะจะโคนจากอุปกรณ์ทรงกลมหน้าตาประหลาด
ที่แขวนอยู่ข้างผนังซึ่งพอจะช่วยทำลายความสงบ

“คนไข้ใจเย็น ๆ ก่อนนะครับ” บุรุษที่ดูท่าว่าจะเป็นหัวหน้ากลุ่ม
ยังคงกล่าวด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง “ตอนนี้คุณเพิ่งฟื้น ร่างกายอ่อนแอ ยัง
ต้องได้รับการตรวจ---

“พวกเจ้ารู้ว่าไม่อาจสังหารข้าได้ จึงคิดใช้เล่ห์กลดึงวิญญาณข้า
มาอยู่ในร่างอ่อนแอนี้ แล้วคิดจะทำลายวิญญาณข้าใช่หรือไม่” รัตน
ตวาด ยกมือขึ้นชี้หน้าคนเหล่านั้นด้วยความโมโห ไอ้พวกขี้หน้าใจ
เหยียดหยามสภาพเขาในยามนี้ว่าแสนจะอ่อนแอ หมายความว่าสิ่งที่
เขาคิดนั้นถูกต้อง! พวกมันตั้งใจจะฆ่าเขา!

“ไม่ครับ หมอแค่จะขอตรวจ---

“หุบปาก! บังอาจทำทนายข้าเยี่ยงนี้ ประเดี๋ยวจะได้รู้ว่าแม่น้ำไม่ใช่
ร่างจริงของข้า ข้าก็ยังสังหารพวกเจ้าทั้งหมดได้!” รัตนแสร้งยิ้มเย้ย
เก๋ียมข่มขู่

สีหน้าของบุรุษผู้นั้นเคร่งเครียดขึ้นทันตา มันหันไปพูดพึมพำ
อะไรสักอย่างกับกลุ่มคนที่ยืนอยู่ด้านหลัง แล้วพวกนั้นก็อย่างสามซุ่ม
เข้าไปสู่วรรต

เป็นจริงดังคาด พวกมันเป็นศัตรูและตั้งใจจะเข้ามาจับกุมตัวเขา!

“ไสหัวไป! ก่อนที่ข้าจะบั่นคอพวกเจ้า!” รัตนเอื้อมมือไปด้าน
ข้าง หมายถึงคว้าขยสิ่งของสักอย่างขึ้นมาเป็นอาวุธ ทว่าก็ซ้ากว่า
เหล่าศัตรูที่พากันกรูเข้าหา

รัตนตะบัดตัว ส่งเสียงคำรามอย่างกราดเกรี้ยวเมื่อฝ่ามือ
โลโครกของพวกมันช่วยกันยึดแขนเขาเอาไว้แน่นและพยายามลาก
กลับไปทีเดียว หากอยู่ในร่างรากษสอันแข็งแกร่ง เขาคงซัดพวกมัน
กระเด็นไปไกลนับร้อยโยชน์ได้สบาย ๆ แต่ร่างปกเปียกนี้กลับสู้แรง
ของเหล่าชายหญิงแค่นี้ก็คนไม่ได้! ช่างไร้ประโยชน์เสียจริง!

“กตตัวคนไข้เอาไว้!” บุรุษชุดขาวผู้เป็นหัวหน้าออกปากสั่งการ

ชายหญิงเหล่านั้นยิ่งพากันออกแรงกดแขนขาเขา ตรึงร่างไว้ให้นอนแผ่กับเตียงหนึ่ง ๆ ฆนรตตวาดลั่นเมื่อเห็นว่าในมือของไอ้ตัวหัวหน้าถืออุปกรณ์บางอย่างคล้ายแท่งบรรจุน้ำที่มีปลายแหลมคม และกำลังเดินมาหยุดอยู่ข้างเตียง ทำวราภสเปล่งเสียงคำราม พยายามผลักไสศัตรูด้วยเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มี ทว่าน่าเจ็บใจเหลือเกินที่สภาพร่างกายในตอนนี้อยู่ไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้กำลัง

อุปกรณ์ปลายแหลมจ่อเข้ากับเส้นสายที่เชื่อมจากหลังมือของเขา ลู ๆ ความสำเร็จงูไน้ที่มาก็เข้าครอบงำ ฆนรตชบกรามแน่นด้วยความคับแค้นใจ รู้ตัวว่าคงถูกวางยาอีกครั้งเป็นแน่ หางตาของเขายังเหลือบไปเห็นเด็กหนุ่มร่างเล็กที่เขาพบหน้าเป็นคนแรกหลังลี้มตามองมาจากบริเวณหน้าประตู ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนจางคู่นั้นกำลังมองเขาด้วยสายตาเคร่งเครียด

‘ต้องเป็นไอ้หนุ่มนั่นแน่ที่ทำพิธีเรียกข้ามา ข้าจะฆ่าเจ้า!’ ฆนรตเช่นเดียวกับในใจอย่างอาฆาต ทว่าร่างกายไม่อาจฝืนทนต่อฤทธิ์ยาได้อีกต่อไป เปลือกตาของเขาหนักอึ้ง เลี้ยวสติสุดท้ายไขว่คว้าได้เพียงแสงไฟสว่างจ้าเหนือศีรษะ ก่อนที่ทุกอย่างจะเลือนหาย ดำดิ่งลงสู่ห้วงอนธการอันมืดมิดอีกครั้งหนึ่ง

“เดี่ยวหมอจะพาคนไข้ไปสแกนสมองนะครับ ญาติเชิญนั่งรอที่ห้องรับรองได้เลยครับ” นายแพทย์เจ้าของไข้หันไปกล่าวกับชายหนุ่มร่างโปร่งซึ่งยืนขมวดคิ้ว ฝ้ามองเหตุการณ์มาตั้งแต่แรกด้วยสีหน้ากังวลสุดขีด

“ครับ” พายรับคำ มองบุรุษพยาบาลเข็นเตียงผู้ป่วยที่สลบไสลไว้พิชสงโดยสิ้นเชิงแล้วออกไปด้านนอก ก่อนเดินตามไปห่าง ๆ กระทั่งบุรุษพยาบาลเข็นเตียงพ้นไปจากรัศมีสายตา พายซึ่งเดินมาถึงห้องรับรองญาติคนไข้พอดีก็ทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวหนึ่งและฝ่อลงมหายใจยาว ระบายความหนักอึ้งในอก

ญาติคนไข้ชั้นหอรอ ก็คงต้องเป็นแบบนี้แหละ เพราะตอนนี้ก็เหลือแค่เขาคนเดียวที่อยู่ใกล้ชิดอีกฝ่ายที่สุด แม้ว่าความจริงแล้วความสัมพันธ์ระหว่างเขากับพี่รอนจะเรียกว่าเป็นคนรู้จักกัน ก็อาจจะเรียกได้ไม่เต็มปากเสียด้วยซ้ำ

พวย พาทิส อายุยี่สิบสามปี เพิ่งเรียนจบคณะนิเทศศาสตร์

เอกวารสารศาสตร์จากมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังแห่งหนึ่ง แม้ว่าเพื่อนร่วมรุ่นส่วนใหญ่จะทำงานกันหมดแล้ว แต่พวยยังอยากมีเก็บเกียรติหลังเรียนจบสักปี ในฐานะที่บ้านเขาก็ร่ำรวย จึงไม่ต้องเร่งรีบหางานทำแต่อย่างใด และด้วยนิสัยของพวยที่เป็นคนค่อนข้างเก็บตัว บวกกับบุคลิกที่ดูเฉื่อยชา ทำให้เขารู้สึกว่าตนไม่เหมาะจะทำงานในสายวิชาที่ร่ำเรียนมาอย่างการเขียนบทละครหรือภาพยนตร์ที่ต้องทำงานไปตามการควบคุมของคนอื่นตลอดเวลา

หรือต่อให้อยากทำก็เถอะ แต่วงการนี้หากไม่มีคอนเนกชันก็ยากที่จะเข้าถึง พวยจึงอยู่ในสภาวะว่างงานมาได้เกือบหนึ่งปีแล้ว ยังโชคดีที่งานอดิเรกที่ทำมาเวลาอย่างการเขียนนิยายเรื่องล่าสุดได้ผลตอบรับจากนักอ่านเป็นอย่างดี พวยจึงใช้เงินที่ได้จากการเขียนนิยายเลี้ยงชีพไปก่อน และตอนนี้เขาก็ตัดสินใจแล้วว่า จะยึดมั่นเป็นอาชีพหลัก

พวยมีพี่ชายหนึ่งคน ชื่อเพื่อน อายุห่างกันสองปี พี่เพื่อนกำลังเรียนต่อปริญญาโทด้านวิศวกรรมศาสตร์อยู่ที่สหรัฐอเมริกา ความสัมพันธ์พี่น้องของพวกเขาแน่นแฟ้นมาตั้งแต่เด็ก และนั่นทำให้พี่เพื่อนกล้าออกปากฝากฝังเพื่อนสนิทคนหนึ่งของตัวเองให้มาอยู่ร่วมชายคาคอนโดเดียวกับเขา

ประหลาดใจไหม พวยเองก็คิดแบบนี้ตอนที่พี่ชายโทร. มาขอความช่วยเหลือด้วยน้ำเสียงสุดแสนจะซีเรียส แต่เมื่อได้ฟังก็พอจะเข้าใจเหตุผล สมัยเรียนมัธยมเขาเคยพบหน้าพี่รอนหลายครั้ง แต่ไม่ได้

พูดคุยกัน รู้แค่ว่าอีกฝ่ายเป็นเพื่อนสนิทของพี่ชายและมีนิสัยเก็บตัว พอขึ้นมหาวิทยาลัยทั้งคู่ก็แยกย้ายไปเรียนคนละคณะ กลับมาเจอกันอีกทีก็ตอนที่เพื่อนขอให้เขาแบ่งห้องให้พี่รอนอาศัยด้วยนี่ละ

เขารู้แค่ว่าพี่รอนเป็นเด็กกำพร้าและไม่ได้หัวดีมาก แต่ก็ขยันหมั่นเพียรจนสอบได้เป็นนักเรียนทุน พี่รอนเรียนจบคณะนิติศาสตร์ กำลังเรียนเนติบัณฑิต ทว่าสอบตกมาสองครั้งแล้ว และกำลังอ่านหนังสืออย่างชะมัดเขม้นเพื่อเตรียมตัวสอบเป็นครั้งที่สาม แต่ปัญหาคือเจ้าตัวไม่ได้มีเงินมากมายขนาดนั้น เงินจากการทำงานออฟฟิศ (พยายไม่รู้ว่าจะตำแหน่งอะไร) ไม่ได้มากพอที่จะใช้เลี้ยงชีพท่ามกลางเศรษฐกิจแย่ในเวลานี้ ลำพังค่ากิน ค่าน้ำไฟ ค่าเช่าห้อง ค่าเดินทางก็แทบไม่พอใช้ บวกกับต้องใช้เวลาไปเข้าคอร์สติวและอ่านหนังสือสอบ จึงไม่มีเวลาไปหางานพิเศษทำ

พี่เพื่อนสงสารพี่รอน พยายามเสนอเงินให้ยืมก็โดนปฏิเสธทุกครั้ง เลยเสนอให้มาอยู่ที่ห้องพักที่คอนโดไปก่อนเพื่อลดภาระค่าเช่าห้อง แล้วก็มาขอรื่องเขาซึ่งอยู่มาก่อนให้ช่วยรับพี่รอนเป็นรูมเมตไปสักพักจนกว่าอีกฝ่ายจะสอบผ่าน ซึ่งพยายแม้จะกระอักกระอ่วนที่ต้องอยู่ร่วมกับคนแปลกหน้า แต่ก็ไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธ เพราะคอนโดที่เขาอาศัยอยู่ตอนนี้คือห้องของพี่เพื่อน ถ้าเขาไม่อยากอยู่ร่วมชายคากับพี่รอนก็มีแต่จะต้องกลับไปอยู่บ้านพ่อแม่ ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่พยายหลีกเลี่ยงมาโดยตลอด อีกอย่าง การได้ช่วยคนทุกข์ยากก็ถือเป็นการทำบุญอย่างหนึ่ง แล้วคอนโดก็มีสองห้องนอน เขาใช้ห้องหนึ่ง พี่รอนใช้ห้องหนึ่งก็ลงตัวพอดี พยายจึงตกลงตอบรับ

ตอนแรกนึกว่าจะอยู่ด้วยกันแบบซิลซิล แต่กลายเป็นว่าพี่รอนเป็นพวกเก็บตัวเสียยิ่งกว่าเขา นอกจากเวลาที่ต้องออกไปข้างนอก อีกฝ่ายก็เอาแต่ขังตัวอยู่ในห้อง อ่านหนังสือเป็นบ้าเป็นหลัง ทั้งยังแขวนป้ายห้ามรบกวนตั้งแต่วันแรกที่ย้ายเข้ามา ทำเอาพยายเล็กน้อย พี่รอนแทบไม่เคยโผล่หน้าออกมาที่ห้องรับแขกหรือห้องครัว เวลากิน

ข้าวก็ซื้ออาหารจากข้างนอกเข้าไปกินคนเดียวเงียบ ๆ ในห้อง สองเดือนกว่าที่ผ่านมามีพายุคิดว่าอีกฝ่ายพูดคุยกับเขาไม่ถึงห้าสิบคำด้วยซ้ำ ในเมื่อเจ้าตัวเขาอยากอยู่ตามลำพัง พายุก็ไม่ได้กระตือรือร้นจะเข้าไปพูดคุยด้วย เขาคิดว่าการที่ต่างคนต่างอยู่แบบนี้ไม่ได้ทำให้เดือดร้อนอะไร จนกระทั่งบ่ายวันนี้...

“ถ้าไปไม่ทันจะเป็นยังไง...” พายุเปลือยพึมพำออกเสียงอย่างลึมดัว คิ้วเรียวยาวมุ่นเข้าหากัน เมื่อนึกถึงเหตุการณ์เมื่อช่วงบ่ายที่จันบัดนี้ยังทำให้เขาอกสั่นขวัญแขวนไม่หาย

วันนี้เขาออกไปหาเพื่อนตั้งแต่ช่วงสาย ส่วนฟ็รอนอยู่ห้องตามลำพัง กระทั่งเกือบสี่โมงเย็นเมื่อพายุทำธุระเสร็จจึงกลับมาที่ห้อง แต่พอออกจากลิฟต์ ยังไม่ทันจะเดินไปถึงห้องของตัวเองเขาก็ได้ยินเสียงแกรกรากคุ่นหู

‘กระถินเหวอ’ พายุคิด เขาเลี้ยงสุนัขพันธุ์มอลทีสไว้ตัวหนึ่ง เวลามันต้องการจะให้เขาพาออกไปวิ่งเล่นข้างนอกก็มักจะใช้เล็บข่วนประตูแบบนี้ แต่หนนี้เสียงข่วนประตูกลับฟังดูรื้อรอนรอนชอบกล อีกทั้งมันยังส่งเสียงเห่าไม่ยอมหยุดด้วย

พายุเร่งฝีเท้า รีบตะแคงคีย์การ์ดและผลักประตูห้องเข้าไปด้วย

สังหรณ์ใจไม่ค่อยดี พบว่าสภาพภายในห้องยังคงปกติ แต่กระถินยังคงเอาแต่เห่าและวิ่งวนรอบตัวเขาไม่เลิกรา พอเขาจะก้มลงไปอุ้มมันก็รีบวิ่งตุ๊ก ๆ เข้าไปในห้องฟ็รอนแล้วเห่าดังลั่น

แค่พบว่าบานประตูที่มักปิดสนิทอยู่เสมอถูกเปิดแง้มไว้โดยไร้เสียงความเคลื่อนไหวจากเจ้าของห้อง พายุก็รู้สึกว่ามันซักจะผิดปกติมากขึ้นทุกที

“ฟ็รอน อยู่ไหมครับ” เขาร้องเรียกหยิ่งเชิงขณะเดินตรงไปยังห้องนอนของอีกฝ่าย และภาพที่เห็นก็ทำให้เขาใจหล่นวูบไปอยู่ที่ตาตุ่ม “ฟ็รอน! ฟ็รอน!” พายุถลาเข้าไปหาร่างสูงซึ่งพุบแน่นิ่งอยู่กับพื้น

ห้อง พยายามเขย่าตัวปลุกให้ตื่น แต่ไร้ซึ่งปฏิกิริยาตอบรับ แน่แน่นอนว่าการเห็นคนนอนหมดสติทำให้เขาตื่นตระหนก ยิ่งเมื่อดวงตาเหลือบไปเห็นขวดยาว่างเปล่าบนโต๊ะใกล้ๆ เขาก็เกือบจะสติแตก

อย่าบอกนะว่าพี่รอนกินไอยานี้เข้าไปหมดขวดนะ!

หัวใจของพายเต้นโลดด้วยความหวาดหวั่น แต่เขาก็ประคองสติและรีบหามอีกฝ่ายส่งโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด ไม่ลืมที่จะฉวยขวดยาว่างเปล่านั้นไปให้แพทย์ตรวจสอบด้วย พี่รอนถูกส่งตัวไปล้างท้อง และแพทย์ก็ชี้แจงกับเขาว่าอีกฝ่ายกินยาแก้โรคซึมเศร้าเกินขนาด คิดว่าคงตั้งใจจะฆ่าตัวตาย

ฆ่าตัวตาย คำสั้น ๆ ส่งผลกระทบต่อจิตใจของพายไม่น้อย ไม่เคยคิดว่าเรื่องที่เขามองว่ามันแสนจะไกลตัวดันเกิดกับคนที่อาศัยอยู่ชายคาเดียวกันขึ้นมาได้ เขาแทบไม่เคยคุยกับพี่รอน ไม่รู้ว่ารุ่นพี่คนนี้มีปัญหาอะไร โชคดีที่ตอนเขาไปพบตัวพี่รอนเพิ่งจะกินยาเข้าไปไม่นาน ไม่งั้นอาจจะอาการหนักกว่านี้

พอจัดการส่งพี่รอนถึงมือหมอปั๊บ เขาก็รีบโทรศัพท์ไปปลุกพี่ชายตัวเองที่อยู่อีกซีกโลกตอนกลางดึก พี่ชายเขาถึงกับช็อกพูดไม่ออกไปพักหนึ่ง ก่อนบอกข้อสันนิษฐานว่าผลการสอบเนติบัณฑิตอาจจะประกาศแล้ว และพี่รอนคงสอบไม่ผ่านอีกครั้ง เลยผิดหวังมากถึงขั้นกินยาฆ่าตัวตาย

พายคงไม่อาจพูดได้ว่าเหตุผลของอีกฝ่ายนั้นไม่มีน้ำหนักเพียงพอ คนเรารับแรงกดดันได้ไม่เท่ากัน มีความคาดหวังไม่เท่ากัน พี่รอนสอบไม่ผ่านมาสองครั้งแล้ว เท่าที่พายรู้ เขามุ่งมั่นตั้งใจอยากจะเป็นผู้พิพากษามาก การสอบไม่ผ่านสักทีคงจะทำให้เขารู้สึกอับจนหนทาง ส่วนคนนอกอย่างเขาก็ได้แต่รู้สึกเห็นใจ

แต่อย่างน้อยตอนนี้พี่รอนก็ปลอดภัยแล้ว และพายคงจะโล่งใจกว่านี้มากหากอีกฝ่ายไม่ได้มีท่าทีประหลาดๆ หลังจากได้สติขึ้นมา

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนจางฉายแววครุ่นคิดปนหนักใจเมื่อประหวัด

ถึงการอาละวาดที่เกิดขึ้น นั่นเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่รู้จักกันที่เขาเห็น ดวงตาสินีลคู่นั้นราวโรจน์ไปด้วยความมุ้งมุ้ง ปกติคิดว่าแต่ตวาดเลย ฟีรอนเสียงเบาจนเวลาพูดแทบไม่ได้ยินด้วยซ้ำ นี่จู่ ๆ ตีนมาก็ตะคอกใส่คนอื่น ชี้น้ำหน้าว่าจะฆ่าแกงกัน ยังไม่นับว่าใช้ภาษาชะโงบรำโราณอย่างกับหลูดมาจากนิยายวายพีเรียดที่เขากำลังแต่งอยู่อีก

หรือว่าตอนล้มหัวไปกระแทกอะไรหรือเปล่า อาจจะหัวฟาดพื้นเลยไหม ถึงจะไม่มียรอยแตกซ้ำภายนอกแต่พายก็ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ 'ไม่รู้ว่าก่อนหน้าที่เขาจะไปพบตัวเกิดอะไรขึ้นกับฟีรอนบ้าง คงได้แต่รอหมอมมาชี้แจงหลังตรวจร่างกายเสร็จ

นาฟิกาบนผนังบอกเวลาห้าทุ่มกว่า พายนั่งรอจนกระทั่งเวลาผ่านไปเกือบชั่วโมงถึงเห็นแพทย์เจ้าของไข้และบุรุษพยาบาลขึ้นเตียงของฟีรอนซึ่งยังนอนนิ่งไม่ได้สติกลับเข้าห้องพักคนไข้

พายรีบเดินเข้าไปหาและสอบถามอาการทันที “คุณหมอ ฟีเขาเป็นยังไงบ้างครับ”

“เบื้องต้นไม่พบความผิดปกติใด ๆ ที่สมองครับ ไม่มีร่องรอยการกระทบกระเทือน ผลตรวจเลือดก็ไม่พบสารเสพติดที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของสมอง” สีหน้าคุณหมอดูหนักใจไม่น้อยขณะปรายตามองผู้ป่วยที่ลุกขึ้นมาอาละวาดเสียใหญ่โตจนต้องจับจิตยานอนหลับ ดูเหมือนแม้แต่ตัวคุณหมอเองก็ยังไม่เชื่อเลยว่าจะไม่มีความผิดปกติใด ๆ จริง

“ไม่ทราบว่าก่อนหน้านี้เขาเคยมีอาการแบบนี้บ้างไหมครับ”

“...ถ้าหมายถึงที่อาละวาด หรือพูดอะไรแปลก ๆ ผมก็ไม่เคยเห็นเขาทำนะครับ” พายตอบอย่างลังเล จริง ๆ เขาก็ไม่แน่ใจหรอกต่อให้อยู่ห้องเดียวกันแต่ก็ไม่ค่อยได้พูดคุยกัน บางทีก่อนหน้านี้ฟีรอนอาจจะมีอาการ แต่เขาไม่รู้ก็เป็นไปได้เหมือนกัน

“อ้อ! แต่ผมรู้ว่าที่ฟีเขาเพิ่งผิดหวังกับเรื่องบางอย่างมาก เลยกินยาเกินขนาดเข้าไป คุณหมอว่าจะเป็นไปได้ไหมครับว่าเรื่องนั้นอาจ

จะกระทบกระเทือนจิตใจเขามาก เลยทำให้เขา...มีอาการแปลก ๆ แบบนั้น”

“ก็เป็นไปได้เหมือนกันครับ เราคงต้องรอคนไข้ฟื้นขึ้นมาก่อน แล้วติดตามอาการอย่างใกล้ชิดอีกที” คุณหมอม้วนลมหายใจพร้อม กับหันไปมองเตียงผู้ป่วยอีกครั้ง

พวยเหลือบไปมองรุ่นพี่ซึ่งยังหลับสนิทเพราะฤทธิ์ยา ใบหน้า หล่อเหลาขีดเขียวของอีกฝ่ายดูผ่อนคลายราวกับไร้เรื่องใดให้วิตกกังวล แห่งละ เพราะคนที่ต้องกังวลแทนตอนนี้คือเขานี่ไง

“คนไข้ น่าจะหลับสนิทถึงเช้า ญาติจะเฝ้าอยู่ที่นี้หรือกลับไปพัก ที่บ้านก่อนก็ได้ล่ะครับ” คุณหมอเสนอ

พวยเหลือบไปมองนาฬิกาบนผนังซึ่งชี้บอกเวลาที่ยิ่งตื่นกว่า ใจจริงเขาก็อยากจะทำเฝ้าไข้พี่รอน แต่กระธินอยู่ที่ห้องตัวเดียว เขาเองก็ไม่ได้เติมน้ำและอาหารไว้ให้เยอะ เพราะตอนออกไปข้างนอก ก็ไม่ได้คิดว่าจะต้องไปนาน แล้วก็ต้องกลับไปเก็บเสื้อผ้าของใช้ของ พี่รอนมาด้วย...

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวกลับก่อน ผมฝากเบอร์ไว้ที่พยาบาลแล้ว ถ้ามีอะไรก็ติดต่อผมได้ตลอดเลยนะครับ” พวยยกมือไหว้ขอบคุณ คุณหมอ เขาเหลือบมองรุ่นพี่เป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะเดินออกจาก ห้องพักและขับรถกลับบ้านคืน

ถนนยามเที่ยงคืนกว่าแทบจะร้างไร้รถยนต์ ดังนั้นใช้เวลา แค่ห้านาทีพวยก็กลับมาถึงคอนโด เสียงเห่าเบา ๆ ของกระธินดัง ต้อนรับทันทีที่เสียงปลดล็อกประตูดังขึ้น เจ้าหมาน้อยรีบวิ่งตุ๊ก ๆ มา หาเขาด้วยท่าทางหิวโซ

“หิวแยะเลยใช่ไหม ปะป้าขอโทษน้า” พวยอุ้มเจ้าตัวเล็กที่ดูง่วงเจีย ขึ้นมากอดแล้วรีบกระวีกระวาดไปเทน้ำและอาหารให้มัน ระหว่างที่ กระธินกำลังกินอาหาร พวยก็จัดการเก็บกวาดแผ่นรองอึฉี่ของกระธิน

จากนั้นก็เดินเข้าไปสำรวจห้องส่วนตัวของพีรอน

แสงไฟจากหน้าจอกอมพิวเตอร์ในตึกซึ่งเสียบปลั๊กชาร์จ แบตเตอรี่ทิ้งไว้ยังคงสว่างจ้า พายเดินเข้าไปใกล้ พบว่าหน้าต่าง ประกาศผลสอบเนติบัณฑิตครั้งล่าสุดยังคงเปิดค้างไว้ เขาไม่รู้ชื่อจริง และนามสกุลของพีรอน ต่อให้ไล่ดูประกาศผลสอบก็ไม่รู้อยู่ดีว่าฝ่าย นั้นสอบผ่านหรือไม่ แต่การที่พีรอนพยายามฆ่าตัวตายก็คงเป็นคำตอบ ได้เพียงพอแล้ว...

พายกดชัตตาวนคอมพิวเตอร์ เขาไล่เลเล็กน้อย ก่อนตัดสินใจ หยิบโน้ตบุ๊กเครื่องนั้นไปไว้ที่ห้องนอนตัวเอง

‘หวังว่าพรุ่งนี้พี่เขาจะอาการดีขึ้นนะ’ พายคิด อย่างน้อยๆ ก็ ขอให้สงบสติอารมณ์ได้ อย่าคลุ้มคลั่งแบบวันนี้อีกเลย

ห้วงนิมิตราชมณเฑียรไปอย่างยาวนาน เมื่อรู้สึกตัวขึ้นอีกครั้ง

รณรตก็พบว่าดวงตะวันทอแสงเจิดจ้าลอดผ่านช่องว่างของม่าน หน้าต่างอันไร้สีสน้ำเข้ามาภายในห้องเสียแล้ว

ดวงตาซึ่งกลายเป็นสินิลของท้าววราภสหม่อมจ้องมองเพดาน สีขาวแปลกตาอยู่พักหนึ่ง ฤทธิ์ยานอนหลับยังคงหลงเหลืออยู่ในร่าง จึงคล้ายกับมีม่านหมอกนำรำคาญบดบังสติรับรู้ของเขา ผ่านไปครู่ใหญ่ กว่ารณรตจะตระหนักได้ว่าเขากำลังถูกปองร้ายจากศัตรู พวกมันใช้อาคมสกปรกเล่นงาน และบัดนี้วิญญาณของเขาติดอยู่ในร่างของบุรุษ ร่างกายปกเปียกผู้หนึ่ง

ระลอกคลื่นของความโกรธแล่นเร็วขึ้นมาอย่างฉับพลัน ส่งผลให้ ก้อนเนื้อในอกซ้ายเต้นถี่รวดเร็วจะหลุดออกมาด้านนอก เครื่องมือ หน้าตาประหลาดซึ่งตั้งอยู่ข้างเตียงส่งเสียงนำรำคาญทันใด รวากับมัน ตอรับสัญญาณชีพจรที่เต้นแรงเกินปกติของเขา แวบหนึ่งรณรตคิด จะลุกขึ้นไปทำลายมันเพื่อระบายอารมณ์ขุ่นข้อง ทว่าเมื่อลองตรอง สถานการณ์ดูให้ดี เขาก็พบว่าการกระทำเช่นนั้นรังแต่จะดูโง่เขลาและ

เปล่าประโยชน์

โหวกเหวกโวยวายไปก็ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น เมื่อราตรีกาลก่อน ก็พิสูจน์ได้ชัดเจนแล้วว่าเขาไม่อาจเอาชนะศัตรูจำนวนมากด้วยร่างกายด้อยสมรรถภาพนี้ได้ เห็นทีจะมีแต่ต้องใช้ไหวพริบล่เหลี่ยมในการเอาตัวรอด อีกทั้งสถานการณ์ในยามนี้ยิ่งคลุมเครือยิ่งนัก เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าศัตรูของตนคือผู้ใด สถานที่นี่คือแห่งหนใด จะกำราบศัตรูโดยไร้ทั้งอาวุธแบบรูปธรรมและข้อมูลเลยคงเป็นไปได้ยาก

ยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่รู้ว่สภาพโลกภายนอกเป็นอย่างไร ในเวลามืดแปดด้านเช่นนี้อาจมีศัตรูอื่นฉวยโอกาสที่เขาร่างกายอ่อนแอไล่ต้อนสังหาร ดังนั้นการแสวงงวางตัวสงบนิ่งสักกระยะอาจเป็นกลยุทธ์ที่ชาญฉลาดกว่า สิ่งสำคัญที่สุดอันดับแรกคือเขาต้องหาทางกลับร่างเดิมของตนให้ได้ก่อนต่างหาก

ทำวราภษษฐ์ซ้ำของการวางกลยุทธ์ในสมรภูมิริบสูดลมหายใจลึก ระวังความพลุ่งพล่านในอกพร้อมกับกวาดตามองสำรวจไปทั่วห้อง คับแคบอีกครั้ง ภายในห้องมีเพียงเขาอยู่ตามลำพังกับเครื่องมือและเครื่องเรือนหน้าตาพิลึก ปราศจากเหล่าศัตรูปริศนาเมื่อคืน ดูเหมือนพวกมันจะยังไม่รู้ว่าเขาได้สติแล้ว นี่เป็นโอกาสที่เขาจะสำรวจสภาพแวดล้อมและร่างกายของตนในยามนี้

แข่งขาอ่อนแรงจนนำโมโหในยามที่เขาลากสังขารไปหยุดยืนที่หน้ากระจะกบานเดิมกับที่เขาเมองภาพสะท้อนตนเองครั้งแรกเมื่อวาน วรรณตมองสำรวจร่างกายใหม่ของตนอย่างถี่ถ้วน บุรุษผู้นี้แม้จะเตี้ยกว่าตัวเขาในร่างมนุษย์หลายนิ้ว กระนั้นเมื่อเทียบกับเหล่ามนุษย์เมื่อคืนก็ยังมีสูงโดดเด่น ไหล่กว้าง เอวสอบ แต่น่าเสียดายที่เมื่อปลดกระดุมเสื้อออกมากลับพบว่าร่างกายมีกล้ามเนื้อเพียงน้อยนิด กล้ามแขนเล็กจนน่าสังเวช กล้ามอกไม่โดดเด่นเช่นร่างจริงของเขา ไม่มีกล้ามเนื้อแข็งแกร่งสมชายชาติวี

ไอ้หนุ่มนี้มันไม่เคยซ้อมดาบหรือหมัดมวยบ้างเลยหรือ! ไม่เคย

จับอาวุธฟาดฟันศัตรูเลยหรืออย่างไร! ทำวราภษเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน แล้วไหนจะรูปโฉมที่...เอาละ หากกล่าวอย่างเป็นทางการก็คงพูดว่า คมคายพอดูได้ แต่มันก็น่าหงุดหงิดที่มนุษย์นี้รูปร่างไม่ได้แม้เพียงเศษเสี้ยวของร่างเขาเลยด้วยซ้ำ สรูปเขามาติดแหง็กอยู่ในร่างที่ไม่มีมิติโดดเด่นทางกายภาพเลยสักนิด

นอกจากรูปโฉมโฉมพรรณที่ทำให้ขัดเคืองใจอย่างยิ่งยวดแล้ว ร่างกายของมนุษย์นี้ก็คล้ายจะไม่ปกติ เขาารู้สึกว่าร่างกายอ่อนแรง คล้ายกับตอนที่ตนได้รับบาดเจ็บจากศึกสงคราม เมื่อหวนนึกไปถึง บทสนทนาของบุรุษชุดขาวเมื่อคืน ต่อให้ในยามนั้นเขาจะสติแตกด้วยความกราดเกรี้ยว และภาษาที่คนเหล่านั้นใช้ก็แสนระคายไม่คุ้นหู เขาก็ยังจับใจความสำคัญบางสิ่งได้

บุรุษผู้เป็นหัวหน้าเรียกตนเองว่า ‘หมอ’ รัตนตรัยเข้าใจความหมายคำนี้ หากไม่ใช่ว่าเขาถูกจับมาขังกลางดงศัตรู ก็อาจเป็นไปได้ว่าที่นี่คือสถานพยาบาล

ผลั๊วะ!

บานประตูห้องถูกผลักออก ตามด้วยร่างของสตรีชุดขาวผู้เป็นบริวารของศัตรูหยุดยืนอยู่หน้าประตู

“ฟื้นแล้วหรือคะ” นางเอ่ยถามเขาด้วยน้ำเสียงเอื้ออาทร ขณะที่คนฟังเครียดเขม็งไปทั้งร่าง แวบหนึ่งรัตนตรัยเกิดความลังเลว่าเขาควรจะกระซอกนางมาเค้นถามเรื่องราวให้ถี่ถ้วนหรือไม่ แต่เมื่อนึกถึงจำนวนของศัตรูที่จะแห่แหนกันมาหลังจากได้ยินเสียงนางไวววยก็ต้องล้มเลิกความคิด

“รบกวนคนไข้ไปนอนรอที่เตียงก่อน เดี่ยวดิฉันจะเรียกคุณหมอ มาตรวจร่างกายให้ นะคะ” สตรีผู้นั้นยิ้มให้เขาก่อนปิดประตูห้องเดินจากไป

ไม่นานบานประตูก็ถูกผลักออกอีกครั้ง บุรุษชุดขาวผู้อ้างตนว่าเป็นหมอคนเดิมเดินตรงมาทางเขาซึ่งนั่งอยู่ที่เตียงด้วยรอยยิ้ม “อรุณ-

สวัสดีครับคุณชลทิศ”

“...” รณรตไม่ตอบ ดวงตาคมมองคู่สนทนาด้วยสายตาประเมิน อีกฝ่ายไม่ได้เรียกขานเขาว่าทำวรากษสหรือรณรต แต่กลับเรียกนามของบุคคลอื่นที่เขาไม่รู้จัก นี่เพราะไม่รู้จักเขาจริง ๆ หรือเป็นเล่น์กมลหลอกให้ตายใจกันแน่

“วันนี้รู้สึกยังไงบ้างครับ อ่อนเพลีย คลื่นไส้อาเจียนหรือปวดหัวไหม” บุรุษตรงหน้ากล่าวต่อพร้อมพิจารณาสีหน้าเขาไปด้วย ในขณะที่สตรีผู้เป็นบริวารจذจราวางอย่างลงบนแผ่นกระดาน

“ไม่เป็น...อะไร” เขาตอบสั้น ๆ ประหยัดถ้อยคำให้มากที่สุดและคงท่าทีเห็นห่างไว้ พยายามไม่แสดงความเป็นปฏิปักษ์มากจนเกินไป เขามิบทเรียนแล้วว่าหากอวละวาดเช่นเมื่อคืนคงไม่แคล้วถูกวางยานอนหลับอีกเป็นแน่

บุรุษชุดขาวที่อ้างตัวว่าเป็นหมอยังสอบถามอาการต่าง ๆ กับเขาต่อไป ทั้งยังพยายามจะล้วงถามข้อมูลส่วนตัว เช่น เขาจำชื่อตัวเองได้หรือไม่ (รณรต) อายุเท่าไร (สามร้อยยี่สิบสองปี) จำได้หรือไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นก่อนมาที่นี่ (เสพทามกับภรรยา นางรินชาให้เขาดื่ม จากนั้นเมื่อลิ้มตาขึ้นมาก็ถูกพวกเจ้าฉกชิงวิญญาณมาใส่ร่างห่วยแตกนี่อย่างไรเล่า!)

แต่เขาไม่ได้ปริปากเอ่ยสิ่งใดออกไปสักอย่าง จนกระทั่งหมอผู้นั้นก็ยอมแพ้และกล่าวในที่สุด

“อันที่จริงคนไข้ฟื้นตัวรวดเร็วมากครับ ตอนนี้เหลือแค่อาการอ่อนเพลียเท่านั้น ถ้าวันนี้ไม่มีอาการผิดปกติอื่น พรุ่งนี้เข้าคุณก็สามารถออกจากโรงพยาบาลได้เลย”

ประโยคนั้นทำให้รณรตผู้กำลังงุ่นง่านมีปฏิกิริยาขึ้นมาทันที “พรุ่งนี้เข้าอย่างนั้นหรือ”

“ครับ เดี่ยวรอดูอาการวันนี้แล้วหมอจะคุยกับญาติของคนไข้ก็สามารถทำเรื่องกลับบ้านได้เลย”

คนฟังนิ่งไป รอจนกระทั่งชายที่เรียกตนว่าเป็นหมอและบริวารของมันเดินออกไปจากห้อง เมื่อประตูปิดลง ริมฝีปากหนาของชายหนุ่มนามชลทิส ผู้เป็นช่างบรรจวิญญูณทำวรากษสผู้เกรียงไกรก็เสยะออกเป็นรอยยิ้ม

การสนทนาสั้น ๆ มากพอจะทำให้เขาเข้าใจสถานการณ์ในยามนี้ที่นี่คงเป็นสถานพยาบาลจริงดังที่พวกมันกล่าว เจ้าของร่างชั่วคราวของเขาดูเหมือนจะพยายามปลิดชีพตนด้วยการกินยาบางอย่างเข้าไป และถูกส่งตัวมาที่สถานพยาบาล หมายความว่าคนพวกนี้ไม่ได้ทำพิธีเรียกเขามา แต่อาจมีผู้อื่นยื่นมือเข้ามาแทรกแซงทำพิธีตั้งวิญญูณเขาจากร่างเดิมจนตื่นขึ้นมาในร่างนี้ ดูเหมือนจะไม่มีใครที่รู้ว่าแท้จริงเขาคืออรณรตทำวรากษส ทั้งยังไม่น่าเชื่อว่าอิสรภาพที่ต้องการจะมาถึงเร็วเพียงนี้

การถูกจองจำจะดีไปกว่าการได้รับอิสระได้อย่างไร ภายนอกอาจมีอันตราย ทว่าการนั่งจมจ่อมอยู่กับที่ให้พวกหมอบีบคิดยานอนหลับทุกวันก็ดูจะไม่เข้าท่า เห็นทีช่วงนี้เขาต้องสงบปากสงบคำไว้เสียจนกว่าจะได้ออกจากสถานพยาบาล อีกอย่าง เจ้าหมอนั้นกล่าวว่าเขามีญาติ บางทีอาจเป็นไอ้หนุ่มหน้าอ่อนผู้นั้น คนแรกที่เขาลืมตาตื่นมาเจอ

ดวงตาสีนิลหรือลงอย่างเจ้าเล่ห์เมื่อคิดถึงใบหน้าขาว ๆ ตีนตระหนกของหนุ่มน้อยในความทรงจำ มันเรียกเขาว่าพี่ ไม่ว่าจะร่างนี้อาจเป็นพี่ชายของเจ้าเด็กนั้น ยามนี้รณรตไม่รู้ความเป็นไปของโลกภายนอก แต่เกือบจะมั่นใจทีเดียวว่าเขาไม่ได้อยู่ในพวงพนาหิมพานต์อีกต่อไป ระหว่างที่เขายังต้องติดอยู่ในร่างนี้ การมีญาติมิตรคอยให้ความช่วยเหลืออาจเป็นผลดีมากกว่า

เขาต้องทำดีกับเด็กนั้น อย่างน้อย ๆ ก็จนกว่าจะออกไปจากที่นี่ได้ ในเมื่อถูกขังสู่อิสรภาพของเขาขึ้นอยู่กับมัน แค่ออดทนทำที่สงบนิ่งสักหน่อยก็ไม่ได้เลือบากว่าแรง

ทำวราภษนั้งกระหึ่มวางแผนการอยู่ในใจ ทันใดนั้นอาการ กระสับกระส่ายก็เข้าครอบงำ คิ้วเข้มขมวดมุ่น เมื่อช่วงล่างรู้สึกอึดอัด ไปหมด

ร่างกายนี้กำลังเรียกร้องให้ทำตามความต้องการทางธรรมชาติ “คนไข้ ต้องการอะไรหรือเปล่าคะ” พยาบาลนางหนึ่งเปิดประตู เข้ามาในจังหวะที่เขากำลังก้าวขาจะลงจากเตียง

“ขับถ่าย” วรรณตตอบแบบประหยัดถ้อยคำเช่นเดิม พลัง กวาดตามองไปรอบห้อง มองหาภษณะสำหรับปลดทุกข์ “กระโถนเล่า”

“อ้อ เชิญที่ห้องน้ำได้เลยค่ะ” นางพยาบาลพยักพเปิดไปยัง ประตูบานหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเตียง “คนไข้เดินไหวไหมคะ”

“...ไหว” วรรณตหนึ่งไปชั่วอึดใจก่อนตอบ เขาไม่ยอมเข้าใกล้ มนุษย์พวกนี้มากเกินความจำเป็น หากว่าพวกมันสังเกตเห็นความ แตกต่างแล้วหาว่าเขาพื้นเพื่อน สติไม่สมประกอบขึ้นมาเล่า เขาก็ต้อง ถูกขังอยู่ที่นี้ต่อไปไม่รู้จบนะสิ

นางพยาบาลกำลังจัดการอะไรสักอย่างกับอุปกรณ์ข้างเตียง ใน ขณะที่วรรณตเยื้องกรายเข้าไปในห้องน้ำ คิ้วหนาได้รูปเล็กสูงเมื่อพบว่า ภายในไม่มีกระโถนทองเหลืองใบเล็ก แต่กลับมีเครื่องเรือนสีขาว หน้าตาประหลาด มีรูตรงกลาง และมีน้ำเจ้ิงนองวางอยู่กลางห้อง เขา ชะงักหน้ามองมัน ประหลาดใจนักที่น้ำไม่ไหลลงรูไปแต่กลับเอ่อทัน ค้างอยู่เช่นนั้น

ว่าแต่เจ้าสิ่งนี้คืออันใดกัน มีน้ำแลเล็กแคบเช่นนี้...

หรือจะเป็นช่องทางที่พวกนาคาใช้เดินทาง!

ดวงตาที่กลายเป็นสีดำสนิทของทำวราภษสวาวโรจน์ขึ้นทันใด ศีตรูอยู่ในเงามืด บางทีหรรษวัตทำวนาคาที่หลบหนีไปได้ในศึกครานั้น อาจซ่อนตัวอยู่ ยังมีแหล่งน้ำให้อาศัยยังไม่น่าไว้วางใจ ไ้อหรรษวัตอาจ กบดานอยู่ในอุโมงค์นี้ ใช้ช่องทางนี้ในการเดินทางมาสอดแนมแลลอบ สังหารเขาก็เป็นได้!

ปัง!

“นั่นคือสิ่งใด!” รณรตกระแทกประตูเปิดเดินดุ่ม ๆ ออกมา ส่งเสียงตะคอกพลางซึ่งไปยังเครื่องเรือนสีชาวลางห้องน้ำ

“คะ?” สตรีผู้ถูกถามเบิกตากว้าง นางสีบเท้าเข้ามาใกล้เขา มองเข้าไปด้านในห้อง ก่อนจะเอ่ยตอบด้วยสีหน้างุนงง “ก็ชักโครกไงคะ”

ชักโครกหรือ คำศัพท์ประหลาดอะไรอีกเล่า รณรตเขม่นตามองผู้พูดอย่างไม่ไว้วางใจ แต่สีหน้าของนางก็ดูสับสนอย่างแท้จริงโดยปราศจากเล่ห์เหลี่ยม รณรตเพิ่งนึกได้ว่าผู้คนในสถานพยาบาลไม่ได้ล่วงรู้ตัวตนของเขา เขาไม่ควรใจร้อน เผยพิรุณตัวเองไปมากกว่านี้

“ไม่ใช่แบบนี้” เขาเอ่ยสั้น ๆ ด้วยน้ำเสียงอ่อนลงเล็กน้อย รอดูท่าทีว่าคู่สนทนาจะมีปฏิกิริยาอย่างไร

นางพยาบาลชำเลื่องมองไปทางห้องน้ำอีกครั้งหนึ่งด้วยแววตาดำเนินง ก่อนจะร้องอ้อพลางเอ่ยด้วยรอยยิ้มบาง “ห้องนี้ไม่มีโถสุขุภัณฑ์ชาย คนใช้ใช้ชักโครกได้เลยคะ มีเซนเซอร์รดน้ำให้อัตโนมติ ไม่ต้องกังวลนะคะ”

รณรตไม่เข้าใจคำศัพท์ประหลาดที่นางใช้สักนิด แต่ผู้พูดก็สาวเท้าออกจากห้องไป ทิ้งเขาไว้ตามลำพัง ความปวดหน่วงที่ช่วงล่างทำให้ท้าวรากลสไร้ทางเลือก จำต้องเดินกลับไปเผชิญหน้ากับเจ้าเครื่องเรือนสีขาวที่หน้าตาเหมือนอุโมงค์ปากกว้างนั้นอีกครั้ง

นี่คือชักโครกที่นางว่า หน้าตาของมันดูไม่น่าไว้วางใจแม้แต่น้อย เกิดมีงูน้ำน่ารังเกียจโผล่หัวออกมาจากรูนั้นตอนเขากำลังปล່อยเบาเล่า ในสภาพปวดกเปียกเช่นนี้เขาจะต่อกรได้อย่างไร

เพื่อความปลอดภัย รณรตจึงทดลองโยนเจ้ากระดาษแผ่นบางแผ่นหนึ่งซึ่งอยู่ด้านข้างชักโครกลงไป ทันใดนั้นกระแสน้ำก็หมุนวน เกิดเสียงซลกลซลักประหลาด ไม่ก็วินาทีต่อมากระดาษแผ่นนั้นก็หายเข้าไปในอุโมงค์ปริศนานั้นทันที

อ้อ ชับถ้ำลงใต้นี้อย่างนั้นสินะ

ทำวราภษศคลยควมหวดระเวงลงได้ในที่สุด จึงถลกกางเกง ที่สวมอยู่ หมายถึงคว่ำอาวรุชประจำกายออกมาปลดปล่อยความอัดอั้น ทว่าเมื่อเห็นสภาพลิ่งที่อยู่ในมือ ดวงตาสีนิลก็เต็มไปด้วยความชื่นชม ปนกรดเกรี้ยว

ให้ตายเถอะ! ช่างเล็กกระจ้อยร่อยยิ่งนัก! เจ้าของร่างนี้มัน ปวกเปียกย่นบุรุษลักษณะเลยหรือ!

รณรตขบกราม นึกอดสูขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ขณะยืนปลดปล่อย อยู่หน้าชักโครก เจ้าแห่งเนื้อนี้ดูได้รับความแข็งแกร่งจนน่าสังเวชเมื่อเทียบกับร่างจริงของเขา แต่เมื่อตรองดูอีกที จะเอาขนาดของมนุษย์ธรรมดา ไปเทียบร่างแปลงมนุษย์ของเขาซึ่งสูงใหญ่กว่ามากก็คงไม่ยุติธรรม นี้ ก็ถือเป็นขนาดมาตรฐานเหมาะสมกับรูปร่างแล้ว หากแข็งขึ้นขึ้นมา ก็คงใหญ่โตพอใช้

เอวาะ อย่างน้อยร่างนี้ก็ยังมีสิ่งที่น่าสนใจให้ไอ้ฮวดได้อยู่ บ้าง ไม่เช่นนั้นันต์ศักดิ์ศรีความเป็นหนึ่งในวงศ์สุรราชของเขาคงปนปี้ไม่มี ขึ้นดี

สายน้ำพัดล้มหมอนวนชำระล้างสิ่งปฏิกูลออกไปทันใด รณรตยืน มองภาพนั้นพลางแค้นเสียงฮือออกมาเบา ๆ ก่อนเดินออกจากห้องน้ำ หากไอ้หรรษวัตหรือนาคาคนใดหลบซ่อนอยู่ในอุโมงค์นั้นจริง ป่านนี้ พวกมันก็คงได้อาบน้ำปฏิกูลของเขาไปแล้วละ

ชายหนุ่มกลับไปนั่ง ๆ นอน ๆ ที่เตียง กระทั่งเวลาผ่านไปครู่หนึ่ง บานประตูห้องก็ถูกเปิดออกอีกครั้ง ตามด้วยร่างสูงโปร่งของเด็กหนุ่ม ผู้ได้ชื่อว่าเป็นญาติของเขาเยี่ยมหน้าเข้ามาในห้องด้วยแววตาระแวด ระวัง

“...พี่รอน” เสียงนุ่ม ๆ ร้องเรียกนามประหลาดซึ่งนับแต่นี้ไป จะเป็นชื่อของเขาอีกครั้ง

ดวงตาต่างสีสบตากัน ก่อนฝ่ายคนปวยอย่างรณรตจะหรีตาลง หากเมื่อคืนเขาจำไม่ผิด เด็กคนนี้บอกว่าตัวเองชื่อพวย

“พาย” เขาเอ่ยคำนั้นเป็นการหยิ่งเชิง ส่งผลให้สีหน้าเจ้าของชื่อ
ดูอ่อนคลាយลงเล็กน้อย

“พี่จำผมได้แล้วใช่ไหม ค่อยยังชั่ว” พายสืบท้าเข้ามาใกล้เพียง
ผู้ป่วยมากขึ้นพร้อมกับกวาดตามองสำรวจสภาพของรุ่นพี่ ถึงจะยังดู
อ่อนเพลียซีดเซียว แต่ใบหน้าก็ดูมีสีเลือดกว่าเมื่อก่อนแล้ว

เมื่อคืนเขานอนแทบไม่หลับ กลัวว่าพี่รอนจะสติสตั้งเพี้ยนไป
ถาวรซะแล้ว แบบนี้ก็โล่งไปที เหมือนได้ยกภูเขาออกจากอก

“แล้วตอนนี้พี่เป็นยังไงบ้าง รู้สึกโอเคไหม”

“ไม่เป็นอะไร ปกติดี” รณรดตอบอย่างประหยัดถ้อยคำเช่นเดิม
และได้รับการตอบรับเป็นรอยยิ้มโล่งใจที่ปล้นระบายขึ้นบนดวงหน้า
ขาวเนียนนั้น

“ค่อยยังชั่ว เมื่อคืนเห็นพี่แปลก ๆ ผมก็กังวลแทบแย่ว่าหัวพี่ไป
โขกอะไรมาหรือเปล่า หัวจะซ้าข้างในหรือเปล่า...” ริมฝีปากสีชมพู
อ่อนขยับเอ่ยถ้อยคำไม่หยุด

ทำวราภษสขยจ้งหระที่เด็กหนุ่มกำลังเจรจาพินิตมองใบหน้า
อีกฝ่ายอย่างถี่ถ้วน เด็กคนนี้ห่างไกลจากคำว่ารูปร่างมล้ำเลิศ ทว่าเมื่อ
พิศไปนานเข้าก็เหมือนจะมีบางอย่างดึงดูดใจ โดยเฉพาะดวงตาสี
น้ำตาลอ่อนจางคุ่นั้นที่ให้ความรู้สึกอบอุ่นแก่ผู้ที่สบตาอย่างง่ายดาย
แม้แต่กับเขาที่ไม่เคยพบหน้าเจ้าตัวมาก่อน ก็ยังรู้สึกคุ้นเคยอย่างบอก
ไม่ถูก

หลังได้ถามสารทุกข์สุกดิบกันพอประมาณ พายก็เจียบไป ความ
อึดอัดเบาบางที่ปรากฏขึ้นทำให้ทำวราภษสขยจะเดาได้ว่า เดิมทีพาย
กับเจ้าของร่างคนเก่าคงไม่ได้สนิทสนมกันมากนัก ส่วนตัวเขาก็
ไม่ได้เอ่ยปากชวนคุยเช่นกัน ดูเหมือนภาษาของที่นี่จะต่างจากแดน
หิมพานต์พอสมควร หากเขาพูดมากเกินไปอาจดูมีพิธีและทำให้พาย
คิดว่าเขามีอาการผิดปกติ

“เดี๋ยวผมออกไปจัดการเรื่องค่าใช้จ่ายแป็บนึงนะ” ผ่านไปสักพัก

พายก็พูดทำลายความเจ็บ

รณรตพยักหน้า มองตามหลังเด็กหนุ่มที่เดินออกจากห้องไปด้วยแวตตามาดหมาย ทักซะหนึ่งที่สำคัญในการเป็นผู้นำคือการเล่นละคร ยามเจรจากับผู้อื่นเพื่อผลประโยชน์ของเผ่าเขาก็มักจะสวมหน้ากากเข้าหาคนเหล่านั้นเป็นอาจिनอยู่แล้ว ฉะนั้นแค่หลอกพวกหมอกับเด็กนั้นมันไม่ได้ยากเย็นอะไรเลย

“ได้เวลากินอาหารกลางวันแล้วค่ะ”

คล้ายหลังพายไปไม่กี่นาที นางพยาบาลผู้หนึ่งก็ยกถาดอาหารมาให้ถึงเตียงเขา รณรตยึดหลังตรงทันใด เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าส่วนหนึ่งที่เขารู้สึกไร้เรี่ยวแรงอยู่ตลอดเวลาเพราะไม่มีอาหารตกถึงท้องนี้เอง

“...นี่คือสิ่งใดกัน”

“ข้าวต้มปลาค่ะ” นางกล่าวด้วยรอยยิ้มขึ้นมึนเหมือนกำลังนำเสนออาหารทิพย์จากดาวดิงส์

รณรตพิณจมองอาหารเหลวสีจืดชืดตรงหน้าอย่างไม่ชอบใจ แต่ก็ไร้ทางเลือกจึงยอมเหยียดช้อนมาตักเข้าปากกินไปคำหนึ่ง

แหะ! สิ่งนี้คืออาหารของมนุษย์หรือ! ไร้รสชาติ ไร้คายลิ้น ยิ่งนัก! หากเรือนครวที่เผ่ากล้ำปรุงอาหารแบบนี้มาให้เขากิน ป่านนี้ถูกเนรเทศกันไปยกเรือนแล้ว!

“ไม่มีเนื้อเลยหรือ!” รณรตถามเสียงแข็งทันที อาหารของรากษสคือเนื้อดิบและเลือดสด ๆ ไม่ใช่อาหารรสชาติเหมือนขยะเปียกเช่นนี้!

“เพราะคนไข้เพิ่งล้างท้องมา ยังไม่ควรกินอาหารที่ย่อยยากค่ะ ช่วงนี้ต้องทนกินข้าวต้มหรือโจ๊กไปสักกระยะจะได้ไม่เสาะท้องนะคะ” นางกล่าวด้วยเสียงรื่นหูเช่นเดิมก่อนจะเดินออกจากห้องไป

รณรตขบกรรมแน่น จ้องมองอาหารเหลวในชามอย่างซิงซัง เขาเกือบจะปิดมั้นคว่ำระบายโทษไปแล้ว ทว่าต่อนั่นเองพายก็เปิดประตูห้องเข้ามาอีกครั้ง

“พี่รอน”

“พาย!” รณรถกระแทกเสียง ตั้งใจจะสั่งให้เด็กหนุ่มรีบไปหาเนื้อ
ดิบและเลือดสดมาให้ตน

“เมื่อก็ผมเจอคุณหมอม เขาบอกว่าพุงนี้พีก็ออกจากโรงพยาบาล
ได้แล้วครับ”

“...”

“แล้วเมื่อก็พีเรียกผมทำไมนะ”

“...ไม่มีอะไร” ท้าวรากษสรีบปรับน้ำเสียงและสีหน้าเป็นสงบนิ่ง
อย่างรวดเร็ว มือใหญ่คว้าช้อนขึ้นมา ตักอาหารใส่ปากอีกครั้ง ทำเป็น
ไม่สนใจสายตาของเด็กหนุ่มที่กำลังเอียงคองน้อย ๆ มองเขาอย่างงง
อดทน ไซ้ แค่อดทนเพื่อแลกกับอิสรภาพในอีกไม่กี่ชั่วยามข้าง
หน้า เขาผ่านศึกสงครามมามากมาย ความยากลำบากใด ๆ ล้วนเผชิญ
มาหมดแล้ว กับอีกแค่อาหารเหลวขยะเปียก เขายอมทน ๆ กระเดือก
ไปอีกสักมือสองมือได้สบายมาก!

หลังฝืนใจกินอาหารเหลวรสชาติห่วยแตกที่เรียกว่าข้าวต้มปลา
จืดหมดขาม ร่างกายปวกเปียกก็เหมือนจะมีกำลังวังชาขึ้นมาบ้าง พาย
เห็นว่าเขาดูอาการดีขึ้นแล้ว จึงขอตัวกลับที่พักและปล่อยให้เขาอยู่ใน
ความดูแลของแพทย์พยาบาล รณรถถูกตรวจร่างกายอีกครั้งใน
ช่วงเย็น ต้องฝืนกินข้าวต้มอีกครั้ง เมื่อยามค่ำคืนมาถึงก็รีบเข้านอน
ใจลึก ๆ หวังว่าเมื่อลิ้มตาตื่นในยามเช้า จะได้พบว่าตนอยู่ภายในห้อง
นอนของปราสาทวิคินธาอีกครั้ง

ทว่าน่าผิดหวัง เมื่อลิ้มตาตื่น เขาก็ยังถูกขังอยู่ในห้องผู้ป่วยแสน
คับแคบบนโลกที่เขาไม่รู้จัก

ห้องนภายามเช้าวันนี้มีครีมมีดมนไม่ต่างจากจิตใจของเขา
รณรถพาร่างกายป้อแป้ของตนเข้าห้องน้ำเพื่อขับถ่ายยามเช้า เมื่อ
เสร็จก็เดินไปส่องกระจกข้างผนังอีกครา ใบหน้าไม่คุ้นเคยที่จ้อง
ตอบกลับมาทำให้เส้นประสาทบนขมับเต้นตุบ

วิญญาณเขาอยู่ในร่างนี้ แล้วร่างเขาที่พนาหิมพานต์เล่าเป็น

อย่างไร มีวิญญานดวงอื่นไปสิงสถิต หรือกลายเป็นไรวิญญานตกอยู่ในห้วงนิรรา จะมีผู้ใดล่วงรู้หรือไม่ว่าวิญญานของเขาไม่ได้อยู่ในร่างนั้นแล้ว แต่นั่นก็ไม่สำคัญเท่าอำนาจการปกครองของเขาคงกำลังสั่นคลอนอย่างหนัก

ทำวราภสสหลับไหลไม่ได้สติ หากมีผู้ใดคิดคดกบฏ ยามนี้ก็เป็นโอกาสทองที่จะช่วงชิงบัลลังก์ทีเดียว หวังว่าภรรยากับภคเรขิตผู้รับใช้เขาอย่างซื่อสัตย์เสมอมาจะยังคงมีเจตนาเช่นเดิม แต่เขาไม่อาจหวังพึ่งผู้อื่นได้ตลอดไป สิ่งสำคัญคือเขาต้องหาทางกลับร่างตนเองให้ได้โดยเร็วที่สุด!

“พี่รอน” เสียงนุ่ม ๆ ของพวยดั่งขิ้นในยามสาย เด็กหนุ่มเดินเข้ามาในห้อง เผอิญหน้ากับภรรนรตผู้เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดไพรเวตที่พายนนำมาให้ตั้งแต่เมื่อวาน และกำลังนั่งรออยู่ที่เตียง

“เราจะกลับกันแล้วใช่หรือไม่”

“ครับ” พวยตอบรับแม่ในใจจะรู้สึกตงิด ๆ กับสำนวนโบราณจากปากอีกฝ่าย แต่ก็เดินไปช่วยเก็บข้าวของส่วนตัวของเจ้าตัวใส่กระเป๋ารู้สึกได้ว่าสายตาของผู้ป่วยจับจ้องเขาไม่วางตา

ทุกอย่างเหมือนจะปกติ แต่ลึก ๆ พวยกลับรู้สึกกระวนกระวายบอกไม่ถูก

ตกลงพี่รอนหายดีหรือยังเนี่ย ทำไม่ถึงได้พูดภาษาโบราณตั้งแต่ฟื้นขึ้นมา นี่ยังไม่นับว่าดวงตาคู่นั้นดูแข็งกร้าวมากขึ้น บุคลิกก็ดูจะ... ไม่รู้สิ เหมือนแรงขิ้นยังงัยชอบกล

คุณหมอบอกว่าเป็นไปได้ที่เจ้าตัวอาจจะได้รับความกระทบกระเทือนจิตใจ ยังอยู่ในภาวะสับสน ทำให้มีอาการแปลก ๆ ให้รอดูอาการอีกสามสัปดาห์ ถ้าเป็นหนักขิ้นก็ให้รีบพาไปพบจิตแพทย์ แม่ใจเขาจะอยากให้พี่รอนอยู่ดูอาการที่โรงพยาบาลอีกสักสองสามวัน แต่เมื่อคุณหมอยืนยันกรานว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไร พวยก็ไม่สามารถโต้แย้งได้

ทว่าในความรู้สึกแปลก ๆ พายกลับคุ่นชินกับเพื่อนมากขึ้นกว่าเดิม ก่อนหน้านี้อดอดสองเดือนกว่าที่อยู่ร่วมกัน เขาไม่เคยฝากำแพงของอีกฝ่ายเข้าไปทำคามสนิทสนมได้เลย ทว่าในตอนนี้นำกำแพงที่มองไม่เห็นนั้นเหมือนจะหายไปแล้ว

ทั้งรู้สึกผ่อนคลาย คุ่นเคย และไม่คุ่นเคยในเวลาเดียวกัน นำสับสนชะมัด อันที่จริงพายไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองรู้สึกยังไงกันแน่

“กลับกันได้หรือยัง” เสียงทุ้มต่ำเอ่ยเร่งเขา ดวงตาของเพื่อนราวความขึ้นอย่างประหลาด ราวกับกำลังมองเขาเป็นเหยื่ออันโอชะที่มาเสิร์ฟถึงปากราชสีห์...

อ่า... หรือจริง ๆ เขาควรจะไปหาจิตแพทย์ตอนนี้เลยดีนะ

“ก็... ครับ” พายพยักหน้าอย่างลึกลับ แต่สุดท้ายก็ปิดความกังวลทิ้งไปแล้วช่วยรื้อพื้นที่หัวกระเป๋าดูเอกสาร

รณรตยึดตัวขึ้นเต็มความสูง เดินตามร่างสูงโปร่งไปยังทางออกของโรงพยาบาลด้วยท่าที่ผึ่งผายผาดมัน นี่คือการก้าวแรกสู่อิสรภาพของเขาในดินแดนพิลึกพิลั่นนี้ เขาจะพิสูจน์ให้เห็นว่าแม้จะตกอยู่ในสถานการณ์ยากลำบากเพียงใด แต่ทำวรากษสผู้เกรียงไกรก็จะเป็นฝ่ายกำชัยเหนือเหล่าศัตรูในเงามืดให้จงได้ เขาจะทำทุกวิถีทางเพื่อกลับสู่พนาหิมพานต์ พร้อมทั้งกำราบศัตรูจนราพณาสูร! แม้ยามนี้อาจยังมองไม่เห็นหนทาง ก็เชื่อว่าทุกอย่างจะมีดบาดตลอดไป

ส่วนเจ้าเด็กที่เดินนำอยู่ด้านหน้านั้น รณรตมั่นใจว่าการได้พบกันระหว่างเขากับพายไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ในเมื่อพายถูกลิขิตมาให้ได้พบกับทำวรากษสผู้ยิ่งใหญ่เช่นเขา ก็หมายความว่าโชคชะตาได้มอบอีกฝ่ายให้เขาไว้ใช้เป็นเครื่องมือเพื่อให้บรรลุเป้าประสงค์ของตน

แต่ถ้ามีสัญญาณ แม้เพียงเล็กน้อยว่าพายมีเจตนาร้ายต่อเขารณรตก็ไม่ลังเลที่จะกำจัดให้สิ้นซาก